Călăuzit de Mâna Domnului

Cele două table ale lui Habacuc

Jeff Pippenger
2012-10-16

Cele două table ale lui Habacuc 4 din 95

Pentru mine este destul de dificil să parcurg, în mare, opt pagini de notițe într-o prezentare de o oră. Și, dacă veți observa, avem 20 de pagini; așadar, vă înștiințez doar că nu intenționez să citesc aceste notițe. Intenționez să citesc unele dintre aceste pasaje de aici pentru cei care urmăresc pe LiveStream și care pot descărca notițele; iar pentru cei care, în cele din urmă, vor urmări aceasta pe DVD, ca să aibă acestea consemnate pentru ei înșiși, dacă nu au deja aceste articole la dispoziția lor. Ceea ce avem în vedere sunt Cele Două Table ale lui Habacuc, iar în acest punct tot ceea ce facem este să încercăm să demonstrăm că Ellen White era în acord cu adevărurile reprezentate pe această Hartă din 1843.

Primele trei prezentări pe care le-am încheiat ieri au arătat că Ellen White susține în mod clar și specific profeția de timp 2520 ca fiind valabilă în Early Writings, pagina 236.

Atunci când vorbește despre prima dezamăgire din martie 1844, ea spune că, după dezamăgire, milleriții au continuat să studieze Biblia și au descoperit că aceeași dovadă care îi condusese să prevestească anul 1843 pentru cei 2520, cei 2300 și cei 1335, aceeași dovadă a fost atunci recunoscută, în 1844, pentru a demonstra că aceste perioade profetice se încheiau în 1844. Și am discutat cum singurele perioade profetice la care ea s-ar fi putut referi sunt acestea două [făcând referire la cei 2520 și cei 2300 de pe Harta din 1843], nu cei 1335. Cei 1335 au început în perioada timpului d.Hr.; ei s-au încheiat în 1843. Prin urmare, ea își pune aprobarea asupra înțelegerii celor 2520 și a profeției celor 2300 de ani.

Puis elle poursuivit en disant que, durant cette période, alors qu'ils commençaient à démontrer que trois prophéties de temps prenaient fin en 1844, c'est cela qui provoqua la persécution qui chassa les millérites hors de l'Église. Ainsi, ce n'est pas une coïncidence si, ici à la fin du monde, des hommes et des femmes sont persécutés dans l'Église adventiste pour avoir présenté les informations expliquant pourquoi les 2520 prenaient fin en 1844.

Dirijat de Mâna Domnului

Deci, acum trecem la un alt subiect, acesta de aici [referindu-se la AD508 de pe Diagrama din 1843]. Veți constata, dacă nu ați examinat aceste diagrame, că Sister White spune despre această Diagramă din 1843: „Am văzut că Domnul a condus în alcătuirea acestei Diagrame", iar despre această Diagramă din 1850 spune că Dumnezeu a fost implicat în publicarea acestei Diagrame. Așadar, ea ne-a spus că Dumnezeu a fost implicat în realizarea ambelor Diagrame, iar modul în care sunt structurate a fost voit din punct de vedere omenesc. Milleriții au făcut aceasta în mod intenționat, dar a fost după planul lui Dumnezeu.

Aici sus, de la 677 î.Hr. până la ceea ce ei credeau, anul 1843 d.Hr., aceasta este coloana [referindu-se la a doua coloană din dreapta de pe Diagrama din 1843] care definește perioada de 2520, care începe în 677 î.Hr. și despre care ei au crezut că se încheie în 1843 d.Hr.

Și au păstrat această ilustrație grafică pe Harta din 1850, de aici [referindu-se la a treia coloană din stânga] 677 î.Hr. până aici, anul 1844 d.Hr. Aceasta este coloana celor 2520, care există pe ambele hărți.

Și chiar în mijlocul acestor coloane se află crucea, în ambele cazuri.

Și chiar dedesubtul crucii se află referința la Necurmata. Iar simbolul Necurmatei, păgânismul, rădăcina religiei păgâne, este înălțarea de sine; și aici puteți vedea mâna Domnului în aceasta, nu neapărat mâna omenească pe ambele aceste diagrame.

Ca tu și eu, sau oricine altcineva, să ne fie înlăturată înălțarea de sine, trebuie să venim la poalele crucii, așa cum se reflectă în ambele aceste diagrame. Acea lecție este ilustrată.

Și, desigur, când vorbim despre coloanele celor 2520, cu crucea la mijloc, știm că, în împlinirea lui Daniel 9, atunci când Hristos a venit să întărească legământul cu mulți pentru o săptămână, acea săptămână este echivalentă cu 2520 de zile, iar la mijlocul acelei săptămâni El a fost răstignit. Așadar, în mijlocul acestor coloane, pe fiecare dintre aceste Diagrame, vedem crucea, iar acestea indică cele 2520 de zile în care Hristos a întărit legământul cu mulți.

Așadar, acum vom aborda „Zilnicul” și aprobarea pe care i-a dat-o Ellen White.

> „Pe 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al adunării. În timpul împrăștierii, Israel a fost lovit și sfâșiat, dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu va vindeca și va lega rănile poporului Său. În timpul împrăștierii, eforturile depuse pentru răspândirea adevărului au avut doar puțin efect, au realizat puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul urmărit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era greșit ca cineva să se refere la timpul împrăștierii pentru exemple care să ne călăuzească acum, în timpul adunării; căci, dacă Dumnezeu n-ar face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel n-ar mai fi adunat niciodată. Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu ar trebui să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă până când mâna Sa a fost retrasă.
>
> „Apoi am văzut, în legătură cu „necurmatul” (Daniel 8:12), că termenul „jertfă” a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă cu privire la aceasta celor care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „necurmatului”; dar, în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte păreri, iar întunericul și confuzia au urmat. Timpul nu a mai constituit un test din 1844 și nu va mai constitui niciodată un test.”

„Domnul mi-a arătat că solia îngerului al treilea trebuie să meargă și să fie vestită copiilor risipiți ai Domnului, dar nu trebuie să fie atârnată de timp. Am văzut că unii căpătau o însuflețire falsă, izvorâtă din predicarea timpului; însă solia îngerului al treilea este mai puternică decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria ei temelie și nu are nevoie de timp ca s-o întărească; și că ea va merge cu putere mare, își va face lucrarea și va fi scurtată în neprihănire."

„Apoi mi-a fost atrasă atenția asupra unora care se află în marea rătăcire de a crede că este datoria lor să meargă la Vechiul Ierusalim și socotesc că au o lucrare de făcut acolo înainte de venirea Domnului. O asemenea concepție este de natură să abată mintea și interesul de la lucrarea prezentă a Domnului, de sub solia îngerului al treilea; căci aceia care cred că încă trebuie să meargă la Ierusalim își vor avea mintea acolo, iar mijloacele lor vor fi reținute de la cauza adevărului prezent pentru a se duce pe ei înșiși și pe alții acolo. Am văzut că o astfel de misiune nu ar realiza niciun bine real, că ar fi nevoie de foarte mult timp pentru a-i face pe foarte puțini dintre iudei să creadă chiar și în prima venire a lui Hristos, cu atât mai puțin în a doua Sa venire. Am văzut că Satana i-a înșelat foarte mult pe unii în această privință și că sufletele de pretutindeni din jurul lor, din această țară, ar fi putut fi ajutate de ei și călăuzite să păzească poruncile lui Dumnezeu, dar ei le lăsau să piară. Am văzut, de asemenea, că Vechiul Ierusalim nu avea să mai fie zidit niciodată; și că Satana făcea tot ce-i stătea în putință pentru a îndrepta acum mintea copiilor Domnului spre aceste lucruri, în timpul strângerii, ca să-i împiedice să-și arunce întregul interes în lucrarea prezentă a Domnului și să-i facă să neglijeze pregătirea necesară pentru ziua Domnului." Early Writings, 74–76.

Câteva lucruri pe care urmează să le arătăm sunt acestea: avem un pasaj din Early Writings, pagina 74. Ne-am ocupat de acesta și mai înainte. Multe dintre aceste lucruri cu care ne vom ocupa în această prezentare le-am tratat și înainte; însă, cei mai mulți dintre noi nu înțeleg că acest pasaj din Early Writings a trecut printr-o evoluție. În forma în care există în cartea Early Writings, oamenii vor folosi ceea ce se află în Early Writings pentru a denatura adevărul. Dar, dacă vă întoarceți la documentele-sursă originale, temeiul logic al denaturării adevărului este înlăturat.

Așadar, se pot spune multe despre aceasta. Eu voi identifica doar câteva aspecte, deoarece aici avem de-a face cu „Necurmata". Dar, în acest pasaj din Early Writings, aș dori să luați seama la primele două idei chiar de la început, 23 septembrie.

Bine. La 23 septembrie, dacă nu vă este familiar, puteți nota acolo 1850; 23 septembrie 1850. Aceasta are un impact asupra înțelegerii corecte a „Zilnicului".

Isiphelo sesigaba sokuqala siyisitatimende esesivele sibhekane naso lapha ezinsukwini ezimbalwa ezedlule, "Ngibonile ukuthi ishadi lika-1843 laqondiswa yisandla seNkosi, nokuthi akufanele liguqulwe; ukuthi izibalo zazinjengoba Yona yayifuna zona; ukuthi isandla saYo sasiphezu kwalo futhi safihla iphutha kwezinye zezibalo, ukuze kungabi khona noyedwa owayengalibona kwaze kwasuswa isandla saYo."

Paragraful al doilea spune: „Apoi am văzut în legătură cu — «necurmatul» (Daniel 8:12) . . . ." Acum, doresc doar să rețineți—vom trata aceasta, fără îndoială, mai târziu, dacă Domnul va îngădui—că, atunci când „Necurmatul" este reprezentat pe harta din 1843, chiar aici, scrie:

„îndepărtarea necurmatului”; scrie: „Daniel 12:11 și 12.” Pe harta din 1850, când este vorba despre „Necurmatul”, scrie: „stăpânirea păgână sau când necurmatul este îndepărtat, Daniel 11:31.” Așadar, pe aceste două hărți, accentul pe care îl identifică din Daniel 11:31 și Daniel 12:11 este îndepărtarea „Necurmatului”. În regulă?

> Și în Daniel 11:31 și Daniel 12:11, cuvântul ebraic tradus prin „a lua” este sur și înseamnă „a lua”; înseamnă „a îndepărta”.

Dar, în Daniel 8, la versetul 11, unde se spune că „Necurmata” este luată, este un cuvânt ebraic diferit. Este rum și înseamnă „a înălța și a preamări”.

Așadar, William Miller a folosit Concordanța lui Cruden, iar Concordanța lui Cruden nu oferă nicio perspectivă asupra limbii ebraice sau grecești. Prin urmare, Domnul îi călăuzea pe milleriți; deoarece, dintre cele trei locuri în care „Necurmata” este menționată în cartea lui Daniel—Daniel capitolul 8, Daniel capitolul 11 și Daniel capitolul 12—în capitolele 11 și 12, termenul ebraic tradus prin „a lua” înseamnă „a lua”. Și tocmai aceasta accentuează ei pe aceste Hărți: că atunci când păgânismul a fost înlăturat, profețiile celor 1290 și 1335 aveau să înceapă.

Lakini, katika Danieli 8, wakati Kila Siku inaondolewa, haisemi kuhusu kuondoshwa; inasema kuhusu dini ya Upagani kuinuliwa na kutukuzwa. Kwa hiyo, Wamilleri waliielewa sawasawa. Walirejelea sura mbili katika Danieli zinazohusu Kila Siku kuondolewa.

Ngaha hano mu Byanditswe bya Mbere, kandi uko dusubiye inyuma mu nyandiko z’umwimerere z’inkomoko, muri iki gice muraza kubona ko mu ntangiriro iri somo rya Daniyeli 8:12 ritari ririmo. Sinzi niba Ellen White yarababwiye kurishyiramo mu 1882 igihe bandikishaga Byanditswe bya Mbere, cyangwa niba umwe mu bahinduzi aryashyizemo. Ibyo ntibintera ubwoba, kuko aha hatavuga ibyerekeye gukurwaho.

În al doilea paragraf se spune: „Apoi am văzut, în legătură cu —necurmatul” (Daniel 8:12), că termenul —jertfă” a fost introdus prin înțelepciunea omului și nu aparține textului și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia acelora care au vestit strigătul ceasului judecății.”

Acum câțiva ani, în Germania, am avut o întâlnire cu unii dintre pastorii de seamă din Germania și cu unii dintre profesorii de seminar din Germania, unde eu am prezentat, iar ei și-au aruncat pietrele împotriva acestui mesaj.

Și acolo era un pastor din Italia, iar el a adus unul dintre argumentele nechibzuite cu privire la acest verset. Și ceea ce a spus a fost — iar există mai multe argumente nechibzuite despre „Zilnicul”, astfel încât veți găsi adesea folosit acest argument nechibzuit, și îl vom consemna aici. Se spune: „Apoi am văzut, în legătură cu —zilnicul’ (Daniel 8:12), că termenul —jertfă’ a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului, și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă a acestuia acelora care au dat strigătul ceasului judecății.” Iată argumentul nechibzuit: Ei spun că Ellen White nu susține aici „Zilnicul”; ea susține înțelegerea pionierilor, potrivit căreia cuvântul jertfă a fost adăugat prin înțelepciune omenească și nu aparține textului. Bine? Așadar, acest pastor italian aduce acest argument.

Și am spus: „Ei bine, explicați-mi următoarea propoziție, Păstorule.”

Următoarea propoziție spune: „Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a «necurmatei»; . . . .” Aceasta nu se referă la concepția corectă potrivit căreia cuvântul jertfă a fost adăugat prin înțelepciune omenească. Ellen White aici — și acesta este un aspect greu, acesta este un aspect greu pentru acești oameni care refuză să audă și refuză să vadă în adventismul de astăzi. Din cauza acestui paragraf, probabil că mai mulți teologi și-au pierdut mântuirea decât din cauza oricărui alt paragraf din Spiritul Profeției. Nu exagerez; cred că aceasta este probabil o afirmație corectă.

În prima parte a secolului al XX-lea, când concepția falsă despre „Necurmatul” era introdusă în adventism, toți cei care se luptau cu privire la aceasta, de ambele părți ale chestiunii, știau că se luptau în legătură cu acest paragraf. Când Stephen Haskell a venit în apărarea concepției Pionierilor, potrivit căreia „Necurmatul” era păgânismul, ce a făcut el? A retipărit această Hartă din 1843 și a așezat acest paragraf la bază. Așadar, acest paragraf este centrul controversei și aici foarte, foarte mulți bărbați au căzut în propria lor sabie și au murit.

Așadar, cel puțin la nivelul minim a ceea ce vreau să vedeți aici, deoarece aveți oameni precum, de curând, Steve Wohlberg de la White Horse Ministries, care s-a opus acestui mesaj. Și unul dintre argumentele lui este: „Ei bine, Ellen White nu a avut niciodată o poziție cu privire la Zilnic, deci nici eu nu trebuie să am una”, ceea ce a fost pur și simplu o poziție absolut nechibzuită. Dar, chiar dacă îi acordăm posibilitatea că Ellen White nu a avut o poziție cu privire la aceasta, ce spune ea în acest citat? Ea spune că Pionierii au avut concepția corectă despre aceasta. Chiar dacă ea nu a știut ce era, iat-o aici spunând că există o concepție corectă, ceea ce înseamnă că există o concepție greșită, poate mai multe concepții greșite.

Aveți oameni precum Vance Ferrell. Vance Ferrell; oamenii au încredere în interpretările profetice ale lui Vance Ferrell, și nu știu de ce. Vance Ferrell nu este singurul, dar este unul dintre cei care spun că „Jertfa necurmată” reprezintă atât păgânismul, cât și lucrarea lui Hristos în Sanctuar. Bine? El spune că acest simbol îi reprezintă atât pe Satana, cât și pe Hristos.

Ce fel de discernământ este folosit într-un asemenea mod de a raționa?

Bine, sora White, indiferent ce reprezintă aici „Necurmata”, ea spune că există o concepție corectă. Așadar, putem cel puțin să fim de acord cu această premisă aici, nu-i așa?

> „Apoi am văzut, în legătură cu „necurmatul” (Daniel 8:12), că termenul „jertfă” a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului, și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă asupra acestuia celor care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unire, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a „necurmatului”; dar, în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate și alte păreri,”

Aceasta este ceea ce i-am spus pastorului italian. I-am spus: „Bine. Îmi puteți oferi vreo referință istorică din care să reiasă că, după 1844, au existat și alte opinii cu privire la cuvântul «jertfă», care au fost adoptate?

Și, într-un fel, s-a retras din aceasta în acel moment.

Od leta 1844 bila so sprejeta tudi drugačna gledišta o Stalni, i šta su ona proizvela? Tamu i pometnju.

Subliniați „întuneric și confuzie”, deoarece, atunci când sora White vorbește mai departe despre Continuu, ea vorbește despre întuneric și confuzie, iar în această dimineață vă vom arăta câteva dintre acestea.

Luarea unei concepții greșite despre Jertfa necurmată produce întuneric și confuzie.

„Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă.”

Așadar, în legătură cu „Necurmata” pe care o vedeți aici, iată argumentul. Iată argumentul de astăzi; iată argumentul care a fost introdus de fiul lui Ellen White. A fost introdus și de alții, dar el este acela care l-a consemnat în registrul istoric al adventismului. Anume că, atunci când citiți acest pasaj, contextul stabilirii timpului este ceea ce trebuie să înțelegeți.

—„au fost îmbrățișate alte concepții” — cu privire la Continuu — „și au urmat întunericul și confuzia. Timpul nu a mai fost un test din 1844 și nu va mai fi niciodată un test.

„Domnul mi-a arătat că solia îngerului al treilea trebuie să meargă înainte și să fie vestită copiilor risipiți ai Domnului, dar ea nu trebuie să fie atârnată de timp.”

Poți vedea de ce spune Willy White că trebuie să înțelegem contextul stabilirii de date?

Vorbește despre confuzia pe care concepțiile greșite despre Jertfa necurmată au produs-o; timpul nu a constituit o probă; și apoi urmează un paragraf despre stabilirea de date profetice.

Bine, iată ce trebuie să înțelegeți: acest paragraf despre stabilirea de date nu se afla în documentul-sursă original; iar afirmația că timpul nu a fost o probă, acea propoziție a fost modificată. Ea denaturează gândul original al lui Ellen White. Ea nu a legat nimic privitor la stabilirea de date de Jertfa necurmată. Acesta este lucrul pe care dorim să-l cercetăm în această dimineață.

Așadar, după cum am spus, nu vom citi toate aceste pagini. Voi avea doar grijă să le aveți în posesia dumneavoastră, pentru ca să puteți verifica ceea ce spun; deoarece, ca ființă omenească, există posibilitatea să vă induc în eroare.

Arthur White—„Contextul stabilirii de date”

Susținătorii vechii concepții au susținut că formularea acestei declarații [Early Writings, 74–75.] a conferit aprobarea Cerului asupra concepției despre „necurmata” susținute de Miller și repetate ulterior de Uriah Smith.

Arthur White, fiul lui Willy White, în lucrarea sa în șase volume despre istoria lui Ellen White, vorbind despre poziția tatălui său de respingere a concepției corecte despre „Necurmat”, spune, în

EGW, volumul 6, la pagina 252,

„Susținătorii vechii concepții” — anume că „Jertfa necurmată” reprezenta păgânismul — „susțineau că formularea acestei afirmații [Early Writings, 74–75.] punea aprobarea Cerului asupra concepției despre jertfa necurmată susținute de Miller și repetate ulterior de Uriah Smith.”

Dacă Arthur White ar fi fost un istoric autentic și exact, știți ce ar fi spus acolo? Ar fi introdus acolo doar un singur cuvânt; însă, Arthur White, aici a ratat complet sensul. El ar fi spus: „Susținătorii vechii concepții au afirmat [corect] că formularea acestei declarații, —au afirmat că formularea acestei declarații [Early Writings, 74-75.], punea aprobarea Cerului asupra concepției despre «zilnic» susținute de Miller și repetate ulterior de Uriah Smith.”

Dar el nu formulează aceasta corect acolo. El doar redă ceea ce susțin ei, ca și cum ar exista posibilitatea ca ei să fi susținut o poziție greșită. Dar nu era așa; ei aveau poziția corectă.

—„Susținătorii noii perspective” — tatăl său, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, și nu voi intra acum în aceasta — „susțineau că afirmația trebuie înțeleasă în contextul ei — contextul stabilirii de date.”

Tocmai v-am prezentat argumentul lor din Early Writings, pagina 74.

—Susținătorii noii perspective au susținut că afirmația trebuie înțeleasă în contextul ei — contextul stabilirii timpului. Declarațiile repetate ale lui Ellen White: „nu am nicio lumină asupra acestui punct” (Letter 226, 1908) și „nu sunt în stare să definesc limpede punctele care sunt puse sub semnul întrebării” (Letter 250, 1908), precum și incapacitatea ei de a face o declarație precisă atunci când întrebarea i-a fost adresată insistent, păreau să ofere sprijin concluziei lor. Ei aveau, de asemenea, încrederea că soliile date prin Ellen White nu aveau să intre în conflict cu evenimentele clar stabilite ale istoriei.” Arthur White, EGW, volumul 6, 252.

Versiunea Originală—Review and Herald, 1 noiembrie 1850

Iar „Scrieri timpurii”, pagina 74, când a fost tipărită? În 1882; cartea „Scrieri timpurii” a fost tipărită în 1882.

Dar unde se găsește inițial pasajul din Early Writings pe care îl avem în vedere este în Review and Herald, 1 noiembrie 1850, iar dumneavoastră îl aveți în notițele dumneavoastră. Și este alcătuit din câteva paragrafe și, după cum am spus, nu le vom citi pe toate.

Vedem patru paragrafe la pagina 2, apoi patru paragrafe la pagina 3:

> „Preaiubiți frați și surori, doresc să vă dau o scurtă schiță a ceea ce Domnul mi-a arătat de curând în viziune. Mi-a fost arătată frumusețea lui Isus și dragostea pe care îngerii o au unii pentru alții. Îngerul a spus: —Nu puteți vedea dragostea lor?— urmați-o. Tot astfel, poporul lui Dumnezeu trebuie să se iubească unul pe altul. Mai degrabă să cadă vina asupra ta însuți decât asupra unui frate. Am văzut că solia —vindeți ce aveți și dați milostenie— nu fusese prezentată de unii în lumina ei clară; că adevăratul scop al cuvintelor Mântuitorului nostru nu fusese înfățișat limpede. Am văzut că scopul vinderii nu era acela de a da celor care sunt în stare să

lucreze și să se întrețină singuri, ci de a răspândi adevărul. Este un păcat să-i susții și să-i încurajezi în lenevie pe aceia care sunt în stare să lucreze. Unii au fost zeloși să participe la toate adunările, nu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ci pentru —pâinile și peștii'. Unii ca aceștia ar face mult mai bine să rămână acasă, lucrând cu mâinile lor, —ceea ce este bine', pentru a împlini nevoile familiilor lor și pentru a avea ceva de dat spre susținerea prețioasei cauze a adevărului prezent."

"Unii, am văzut eu, greșiseră rugându-se pentru vindecarea celor bolnavi înaintea necredincioșilor. Dacă vreunul dintre noi este bolnav și cheamă pe prezbiterii bisericii să se roage pentru el, potrivit cu Iacov 5:14, 15, ar trebui să urmăm pilda lui Isus. El i-a scos pe necredincioși afară din încăpere, apoi l-a vindecat pe cel bolnav; tot astfel, atunci când ne rugăm pentru bolnavii dintre noi, ar trebui să căutăm să fim despărțiți de necredința acelora care nu au credință."

Apoi mi-a fost îndreptată din nou atenția către vremea când Isus i-a luat pe ucenicii Săi deoparte, singuri, într-o odaie de sus, și mai întâi le-a spălat picioarele, iar apoi le-a dat să mănânce din pâinea frântă, spre a reprezenta trupul Său frânt, și din rodul viței, spre a reprezenta sângele Său vărsat. Am văzut că toți ar trebui să lucreze cu înțelegere și să urmeze pilda lui Isus în aceste lucruri și, atunci când iau parte la aceste rânduieli, să fie pe cât posibil despărțiți de necredincioși.

Apoi mi s-a arătat că cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate după ce Isus va părăsi Sanctuarul. Îngerul a spus: „Mânia lui Dumnezeu și a Mielului este aceea care aduce nimicirea sau moartea celor răi. La glasul lui Dumnezeu, sfinții vor fi puternici și înfricoșători ca o oaste cu steaguri; dar ei nu vor aduce atunci la îndeplinire judecata scrisă. Aducerea la îndeplinire a judecății va avea loc la încheierea celor 1000 de ani."

„După ce sfinții sunt schimbați în nemurire și sunt răpiți împreună, și își primesc harpele, cununile etc., și intră în Cetatea Sfântă, Isus și sfinții se așază la judecată. Cărțile sunt deschise, cartea vieții și cartea morții; cartea vieții cuprinde faptele bune ale sfinților, iar cartea morții cuprinde faptele rele ale celor răi. Aceste cărți au fost comparate cu Cartea Legii, Biblia, și potrivit acesteia au fost judecați. Sfinții, în unire cu Isus, își rostesc judecata asupra morților nelegiuiți. Iată! a spus îngerul, sfinții stau la judecată, în unire cu Isus, și măsoară fiecăruia dintre cei răi, potrivit faptelor săvârșite în trup, și se trece în dreptul numelui lor ceea ce trebuie să primească la împlinirea judecății. Aceasta, am văzut, era lucrarea sfinților împreună cu Isus, în Cetatea Sfântă, înainte ca ea să coboare pe pământ, de-a lungul celor 1000 de ani. Apoi, la încheierea celor 1000 de ani, Isus, îngerii și toți sfinții împreună cu El părăsesc Cetatea Sfântă și, în timp ce El coboară cu ei spre pământ, morții nelegiuiți sunt înviați, iar atunci chiar oamenii aceia care „L-au străpuns", fiind înviați, Îl vor vedea de departe în toată slava Sa, cu îngerii și sfinții împreună cu El, și se vor tângui din pricina Lui. Ei vor vedea urmele cuielor din mâinile și din picioarele Sale, și locul unde I-au împuns coasta cu sulița. Urmele cuielor și ale suliței vor fi atunci slava Sa. La încheierea celor 1000 de ani, Isus stă pe Muntele Măslinilor, iar muntele se desparte în două și devine o câmpie mare, iar cei care fug în acel timp sunt cei răi, care tocmai au fost înviați. Apoi Cetatea Sfântă coboară și se așază pe câmpie."

Apoi Satana îi insuflă celor nelegiuiți, care au fost înviați, duhul său. El îi amăgește că oastea din Cetate este mică, iar oastea sa este mare, și că îi pot birui pe sfinți și pot lua Cetatea. În timp ce Satana își aduna oastea, sfinții erau în Cetate, contemplând frumusețea și slava Paradisului lui Dumnezeu. Isus era în fruntea lor, conducându-i. Deodată, minunatul Mântuitor a dispărut din mijlocul nostru; dar curând I-am auzit glasul minunat, spunând: —Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.' Ne-am adunat în jurul lui Isus și, chiar în clipa când El a închis porțile Cetății, blestemul a fost rostit asupra celor nelegiuiți. Porțile au fost închise. Atunci sfinții și-au folosit aripile și s-au ridicat pe vârful zidului Cetății. Isus era și El cu ei; coroana Sa strălucea, plină de splendoare și slavă. Era o coroană înăuntrul alteia, în număr de șapte. Coroanele sfinților erau din aurul cel mai curat, împodobite cu stele. Fețele lor străluceau de slavă, căci erau în chipul desăvârșit al lui Isus; și, pe când se ridicau și se mișcau toți împreună spre vârful Cetății, am fost răpită de priveliștea aceea.

"Затым бязбожныя ўбачылі, што страцілі; і агонь ад Бога дыхнуў на іх і паглынуў іх. Гэта было здзяйсненне суда. Тады бязбожныя атрымалі паводле таго, што святыя ў еднасці з Езусам вызначылі ім на працягу 1000 гадоў. Той самы агонь ад Бога, які паглынуў бязбожных, ачысціў усю зямлю. Разбітыя, абадраныя горы расталі ад палкага жару, таксама і атмасфера, і ўся салома была спалена. Тады перад намі адкрылася наша спадчына, слаўная і цудоўная, і мы атрымалі ў спадчыну ўсю зямлю, адноўленую. Усе мы ўсклікнулі гучным голасам: Слава, Алілуя."

„Am văzut, de asemenea, că păstorii ar trebui să se sfătuiască cu aceia în care au motive să aibă încredere, cu aceia care au fost în toate soliile și sunt statornici în tot adevărul prezent, înainte de a susține vreun punct nou de importanță, despre care ar putea crede că este sprijinit de Biblie. Atunci păstorii vor fi pe deplin uniți, iar unirea păstorilor va fi simțită de biserică. Am văzut că un asemenea curs ar preveni dezbinări nefericite și că atunci nu ar exista primejdia ca turma cea prețioasă să fie dezbinată, iar oile să fie risipite, fără păstor."—

Și apoi se încheie cu încă cinci paragrafe, pe care vi le-am încadrat într-un chenar, pentru că aceste cinci paragrafe din articol sunt cele care vor ajunge în Early Writings. De aceea, aceste ultime cinci paragrafe sunt încadrate astfel.

Pe 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al strângerii. În timpul împrăștierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul strângerii, Dumnezeu va vindeca și va lega rănile poporului Său. În timpul împrăștierii, eforturile depuse pentru răspândirea adevărului aveau doar puțin efect, împlineau puțin sau nimic; dar în timpul strângerii, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și strângă poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul urmărit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că este o rușine ca cineva să se refere la timpul împrăștierii ca la exemple care să ne cârmuiască acum, în timpul strângerii; căci dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată strâns. Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, pe cât este să fie predicat.

Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Sa și că nici o parte a ei nu trebuia schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu putea să o vadă, până când mâna Sa a fost retrasă.

Apoi am văzut, în legătură cu „Necontenitul", că termenul „jertfă" a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă asupra acestuia acelora care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „Necontenitului"; dar, după 1844, în confuzie, au fost îmbrățișate alte păreri, iar întunericul și confuzia au urmat.

„Domnul mi-a arătat că Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă."

„Apoi mi-a fost atrasă atenția asupra unora care se află în marea rătăcire că sfinții urmează încă să meargă la Vechiul Ierusalim etc., înainte ca Domnul să vină. O asemenea concepție este de natură să abată mintea și interesul de la lucrarea prezentă a lui Dumnezeu, sub solia îngerului al treilea; căci, dacă trebuie să mergem la Ierusalim, atunci mintea noastră va fi în mod firesc acolo, iar mijloacele noastre vor fi reținute de la alte întrebuințări, pentru a-i duce pe sfinți la Ierusalim. Am văzut că motivul pentru care au fost lăsați să cadă în această mare rătăcire este acela că nu și-au mărturisit și părăsit rătăcirile în care au fost timp de mai mulți ani în trecut." Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Îi vedeți? Știți despre ce vorbesc?

Bine. Dacă intrăm în aceste cinci paragrafe finale, veți vedea unele lucruri care sunt diferite în original față de ceea ce veți găsi în Early Writings, pagina 74.

IZ AUDIENȚĂ: Deci, spuneți că acestea din cutie sunt originalele?

Acestea din chenar sunt ultimele cinci paragrafe din acest articol original, iar acest chenar le încadrează. Aceste cinci paragrafe sunt cele care, în cele din urmă, ajung în Early Writings, pagina 74.

Dar, când a fost tipărit aceasta, când a fost scrisă? Noiembrie 1850.

Așadar, am evidențiat cu caractere aldine lucrurile care urmează să fie schimbate din aceste cinci paragrafe. Va avea loc o metamorfoză în privința aceasta; deoarece, în viitorul foarte apropiat, în 1851, va fi tipărită cartea A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White și vor lua aceste paragrafe și le vor introduce în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. Iar de aici [articol în Review and Herald, noiembrie 1850] până la A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White există unele mici modificări editoriale care au fost făcute acestor cinci paragrafe. Și apoi, de la A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White din 1851 până la Early Writings din 1882, mai există alte modificări editoriale, iar acele modificări editoriale sunt cele care fac ca Early Writings, pagina 74, să fie complicată.

Deci, în aceste cinci paragrafe care se încheie în manuscrisul original, în primul paragraf, „23 septembrie, Domnul mi-a arătat . . .”, aceasta va fi schimbată.

În paragrafele următoare: „Apoi am văzut...”; „Apoi am văzut...”; „Domnul mi-a arătat...”; și „Apoi mi-a fost îndreptată atenția spre...”, aceste lucruri primesc unele ajustări minore.

Înfățișate zece adevăruri principale în treisprezece paragrafe

Dar, ceea ce vreau să vedeți în aceste treisprezece paragrafe din articolul original este că ea a arătat zece lucruri principale.

Și acum îmi amintesc de ce am aceste lucruri scrise cu caractere aldine. Nu pentru că acestea urmează să fie schimbate. Eu subliniez pentru voi ceva, dacă veți vedea, anume că, în aceste treisprezece paragrafe, i s-a arătat aceasta . . . , i s-a arătat aceasta . . . , i s-a arătat aceasta . . . , i s-a arătat aceasta. Și când i se arăta un lucru, după ce ne spune despre el, apoi i se arăta ceva care nu era neapărat legat de ceea ce tocmai i se arătase: „Mi s-a arătat aceasta . . . ; mi s-a arătat aceasta . . . ; mi s-a arătat aceasta . . . .”

Poți să mă verifici și să citești tu însuți, dar ei i-au fost arătate zece adevăruri principale în aceste treisprezece paragrafe.

Iată ce i s-a arătat. I s-a arătat despre iubirea lui Dumnezeu, despre daruri, despre rugăciunea pentru cei bolnavi, despre serviciul împărtășirii, despre Cele Șapte Plăgi de pe Urmă în legătură cu Mileniul, despre lumina nouă, despre adunarea de după 1844, despre lucrarea de publicare, despre Harta din 1843, despre „Zilnicul”, despre „timpul” ca probă și despre pelerinajele la Ierusalim. Și, dacă citiți cu atenție, aceasta nu este o curgere a gândului. Aceasta este mai degrabă de felul: „Mi s-a arătat aceasta”, iar ea consemnează ceea ce i s-a arătat; și i s-a arătat ceva care nu este neapărat legat. Trebuie să vedeți acest lucru; pentru că, pe măsură ce încep să adune aceste paragrafe laolaltă, încep să creeze impresia că ea spune ceva ce, în realitate, nu a spus.

Review and Herald, 1 noiembrie 1850

Bine. Observați primul paragraf dintre cele cinci paragrafe cu care avem de-a face din noiembrie 1850.

> La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al adunării. În vremea împrăștierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în vremea adunării, Dumnezeu va vindeca și va lega rănile poporului Său. În timpul împrăștierii, eforturile făcute pentru răspândirea adevărului au avut doar puțin efect, au realizat puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul pentru care au fost menite. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era o rușine ca cineva să se refere la timpul împrăștierii pentru exemple care să ne cârmuiască acum, în timpul adunării; căci dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie tipărită, pe cât este să fie predicat.” —

Ultima propoziție din acel paragraf spune: „Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o publicație, pe cât este să fie predicat.” Bine. Acest gând va fi lăsat deoparte.

Al doilea paragraf dintre cele cinci pe care le avem în vedere, unde se spune: „Domnul mi-a arătat”, vedeți că l-am subliniat.

—„Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte din ea nu trebuia schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșeală din unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată.”—

Motivul pentru care am subliniat ceva în aceste patru paragrafe din partea de sus a paginii este că acelea vor avea modificări editoriale atunci când va fi retipărit în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White în 1851.

Bine. „Domnul mi-a arătat” va fi schimbat; „prin mâna Lui” va fi schimbat; „ca nicio parte din el să nu fie schimbată” va fi schimbat.

Apoi, în următorul paragraf scris cu caractere aldine [al patrulea paragraf] de pe pagină, se spune,

—„Domnul mi-a arătat că Timpul n-a mai fost o probă din 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă.”—

„Domnul mi-a arătat” — aceasta urmează să fie schimbată. Ceea ce vor face în anul următor, în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, este că vor lua acel paragraf alcătuit dintr-o singură propoziție și îl vor combina cu paragraful precedent. Îl vor transforma într-un singur paragraf.

Dar, de asemenea, dacă un cuvânt sau mai multe cuvinte sunt scrise cu caractere aldine, vor exista și alte modificări de tipar; și vă voi da un exemplu despre ce vreau să spun.

Și în al treilea paragraf se spune,

—„Apoi am văzut, cu privire la —Continua’, că cuvântul —jertfă’ a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă asupra acestui lucru acelora care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unire, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a —Continuei’; dar, din 1844, în această confuzie, au fost îmbrățișate și alte puncte de vedere, iar întunericul și confuzia au urmat.”—

Apoi, în următorul paragraf scris cu caractere aldine [al patrulea paragraf] de pe pagină, se spune,

„Domnul mi-a arătat că timpul nu a fost o probă din 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă.”—

„Domnul mi-a arătat”, că aceasta urmează să fie schimbată.

Ceea ce urmează să facă în anul următor, în *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, este să ia acel paragraf alcătuit dintr-o singură propoziție și să-l unească cu

paragraful precedent. Îl vor transforma într-un singur paragraf.

Și vor schimba „Domnul mi-a arătat” în „Mi s-a arătat, de asemenea”. În regulă? Vor face din acele două paragrafe un singur paragraf și îl vor schimba astfel: „Mi s-a arătat, de asemenea”, în 1851.

—„Apoi mi-a fost îndreptată atenția către unii care se află în marea rătăcire că sfinții încă trebuie să meargă la Ierusalimul Vechi etc., înainte ca Domnul să vină. O astfel de concepție este de natură să abată mintea și interesul de la lucrarea prezentă a lui Dumnezeu, sub solia îngerului al treilea; căci, dacă trebuie să mergem la Ierusalim, atunci mintea noastră va fi în mod firesc acolo, iar mijloacele noastre vor fi reținute de la alte întrebuințări, pentru a-i duce pe sfinți la Ierusalim. Am văzut că motivul pentru care au fost lăsați să cadă în această mare rătăcire este că nu și-au mărturisit și părăsit rătăcirile în care s-au aflat de-a lungul unui număr de ani din trecut.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Dar, când ajungeți la Early Writings, știți ce fac ei? Omit expresia „Mi s-a arătat, de asemenea”, unde, în Early Writings, în acest singur paragraf, se va spune: „Când unitatea exista înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra concepției corecte despre —Daily’, dar, din 1844, încoace, în confuzie, au fost îmbrățișate alte opinii, iar întunericul și confuzia au urmat.” Ei au eliminat expresia „Mi s-a arătat, de asemenea”, iar propoziția următoare este: „timpul nu mai fusese un test din 1844.” Dintr-odată, nu mai știți că acest gând despre faptul că timpul nu a mai fost un test este unul dintre lucrurile care i-au fost arătate în mod specific. Credeți că acesta a fost parte din lumina ei cu privire la Daily, în care concepția falsă produce confuzie.

Asta nėra originalas. Tu turi originalą. Patikrink jį.

Următorul pas (pasul al doilea) — 1851 Schiță a experienței și perspectivei creștine a lui Ellen G. White

Apoi, sub aceasta, aveți „A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White”, tipărită în 1851; și aveți prezentările detaliate ale schimbărilor care au avut loc, și există o schimbare foarte, foarte semnificativă.

„23 septembrie, Domnul mi-a arătat [mai înainte—„showed”] că Şi-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămăşiţa poporului Său şi că eforturile trebuie dublate în acest timp al adunării. În timpul împrăştierii, Israel a fost lovit şi sfâşiat; dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu Îşi va vindeca şi lega poporul. În timpul împrăştierii, eforturile făcute pentru răspândirea adevărului au avut doar puţin efect, au realizat puţin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Şi-a pus mâna să-Şi adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul îşi vor avea efectul urmărit. Toţi ar trebui să fie uniţi şi plini de zel în lucrare. Am văzut că era greşit ca cineva să se refere la timpul împrăştierii pentru exemple care să ne călăuzească acum, în timpul adunării; căci dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. [Înlăturat: Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o foaie, precum să fie predicat.] [Paragrafe combinate] Am văzut [mai înainte—„Domnul mi-a arătat”] că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului, [mai înainte—„de mâna Sa”] şi că nu ar trebui să fie modificată; [mai înainte—„nicio parte a ei nu ar trebui să fie modificată”] că cifrele erau aşa cum le voia El. Că

mâna Sa era deasupra şi ascundea o greşeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost retrasă.”

„Apoi am văzut, în legătură cu „—Necontenitul”, că termenul „—jertfă” a fost adăugat prin înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul le-a dat înțelegerea corectă a acestuia acelora care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra vederii corecte cu privire la „—Necontenitul”; dar din 1844 încoace, în confuzie, au fost îmbrățișate alte păreri, iar întunericul și confuzia au urmat. [Paragrafe combinate] Am văzut, de asemenea [Mai înainte—„Domnul mi-a arătat”], că timpul nu mai fusese o probă din 1844 și că timpul nu va mai fi niciodată o probă.” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Timpul nelegat de solia îngerului al treilea

Ellen White a avut o viziune diferită de viziunea pe care a avut-o și care, în cele din urmă, a ajuns în *Early Writings*. Ea a avut mai multe viziuni; însă, a avut o viziune în care i s-a spus ceva; i s-a spus un paragraf, iar ea l-a scris.

«Domnul mi-a arătat că solia îngerului al treilea trebuie să meargă și să fie proclamată copiilor risipiți ai Domnului și că nu trebuie să fie legată de timp; căci timpul nu va mai fi niciodată o probă. Am văzut că unii căpătau o însuflețire falsă, izvorâtă din predicarea timpului; că solia îngerului al treilea era mai puternică decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria ei temelie și că nu are nevoie de timp ca s-o întărească, și că va merge cu putere mare, își va face lucrarea și va fi scurtată în neprihănire.» A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Despre ce vorbește ea acolo? Că nu ar trebui niciodată să mai legăm Solia Îngerului al Treilea de timp, nu-i așa?

Amin? Sunteți cu mine?

Unde găsești aceasta? Unde este situată?

DIN AUDIENȚĂ: (Niciun răspuns.)

DIN RÂNDUL AUDIENȚEI: O schiță a experienței și concepțiilor creștine.

Un schiță a experienței creștine și a concepțiilor lui Ellen G. White, pagina 48, pagina 48.

Bine. Unde găsim pasajul pe care îl discutăm, preluat din Review and Herald, noiembrie 1850? Unde este acesta localizat în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Ei bine, el se află, dacă reveniți în notițele dumneavoastră, în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, la pagina 61 și pagina 62.

Ai o viziune în A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, consemnată la pagina 48; apoi ai viziunea care, în cele din urmă, va ajunge în Early Writings, la paginile 61 și 62. Ele sunt despărțite de 13 sau 14 pagini, nu-i așa?

Și ce vor face când va fi vorba despre Early Writings? Vor lua acest paragraf de la pagina 48 și îl vor insera imediat după declarația ei că timpul nu mai este o probă. Vor pune împreună două viziuni.

Înțelegeți ceea ce vreau să spun?

OM ÎN AUDIENȚĂ: Da.

Înțelegeți ceea ce vreau să spun?

INDIVIDUAL SE ADRESEAZĂ ÎN AUDIENȚĂ: (Afirmare.)

Bine, pentru că tu ești acela la care văd mai puțină confirmare.

Ultimul Pas (Pasul Trei) — 1882 Scrieri Timpurii

Bine. Acum m-am întors la pagina 6 din notițele tale; și acum ai din nou Early Writings.

> „23 Septembrie, . . . Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuie să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată.
>
> „Apoi am văzut, în legătură cu —necurmatul" (Daniel 8:12), că termenul —jertfă" a fost adăugat prin înțelepciunea omului și nu aparține textului, și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia acelora care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a —necurmatului"; dar în confuzia de după 1844 au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă."
>
> Domnul mi-a arătat că mesajul celui de-al treilea înger trebuie să meargă și să fie vestit copiilor risipiți ai Domnului, dar nu trebuie să fie atârnat de timp. Am văzut că unii ajungeau la o însuflețire falsă, izvorâtă din predicarea timpului; însă mesajul celui de-al treilea înger este mai puternic decât poate fi timpul. Am văzut că acest mesaj poate sta pe propria sa temelie și nu are nevoie de timp ca să-l întărească; și că va merge cu mare putere, își va face lucrarea și va fi scurtat în neprihănire.
>
> „Apoi mi-a fost îndreptată atenția către unii care se află în marea rătăcire de a crede că este datoria lor să meargă la Ierusalimul Vechi . . ." Early Writings, 74-76.

Și motivul pentru care acest text este scris cu caractere aldine este că acesta este paragraful de aici unde se spune: „. . . Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «necurmatei»; dar, în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. Timpul nu a mai fost o probă din 1844 și nu va mai fi niciodată o probă." trebuie să vă amintiți că, inițial, în prima ei consemnare a acestei viziuni, ea a spus: „Mi s-a arătat că timpul nu a mai fost o probă din 1844", și acesta era un paragraf diferit. Ea se asigurase că exista o distincție între ceea ce i se arătase cu privire la Necontenita și ceea ce i se arătase despre faptul că timpul este o probă; iar paragraful următor, care vorbește despre faptul că

nu există niciun timp legat de Solia Celui de-al Treilea Înger, nu se afla în viziunea originală. Acesta era la pagina 48 din Life Sketches, nu la paginile 61 și 62.

Dar, când ajungeți la Early Writings în 1882, ei le-au pus împreună; și, prin urmare, când ajungeți în anii 1930 și vă afundați în întuneric adânc în adventism, iar Willie White spune că, atunci când studiați „Daily”, trebuie s-o studiați în contextul timpului — „Îmi pare rău, Willie, responsabilitatea ta era să fii acela care oferea consemnarea istorică exactă a Spiritului Profetic. Tu trebuia să fii acela care apăra Spiritul Profetic. Și, în prezentarea ta din Early Writings, pagina 75, ai nesocotit sursele originale, iar acele surse originale spun că, atunci când ai ridicat argumentul că „Daily” trebuie considerată în contextul timpului în Early Writings, 74, aceasta este absolut neadevărată.” — Este neadevărat! Nu poate fi susținută de consemnarea din Spiritul Profetic. Nu poate fi susținută de istoria acelei perioade de timp.

Bine. La punctul 1, sora White spune că există o concepție corectă despre „Zilnica”, în Early Writings, 74. Argumentul principal impus mai târziu în istorie este că, atunci când studiezi acel pasaj din Early Writings, 74, trebuie să-l plasezi în contextul stabilirii de date. Acel argument este fals; nu este valid!

Așadar, acum rămânem doar cu poziția că există o înțelegere corectă a „Zilnicului”. Bine? Dar vom aborda încă o idee din acest paragraf.

Se spune: „La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat . . . .” 23 septembrie — când? 1850: „La 23 septembrie 1850, Domnul mi-a arătat.”

El i-a arătat?

Ei bine, unul dintre lucrurile pe care El i le-a arătat a fost că, din 1844, au fost adoptate și alte concepții cu privire la „Jertfa necurmată”.

„La 23 septembrie 1850 Domnul mi-a arătat . . . . Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a «Jertfei necurmate»; dar, din 1844 încoace, în confuzie, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. The Review and Herald, noiembrie 1850.”

Martie 1850 „Jertfa necurmată” este Sanctuarul pământesc

Astfel, în partea de jos a paginii 6 aveți un paragraf care provine din Review and Herald din martie 1850 și este un articol de David Arnold.

> „El [Daniel] vede, de asemenea, aceeași putere asupritoare — ridicându-se împotriva Domnului domnilor;’ punând astfel capăt legalității tuturor jertfelor zilnice rânduite la Sinai spre a fi aduse zilnic până când avea să vină Sămânța. Aici Hristos, substanța, sau marea jertfă antitipică, a fost omorât de soldații romani. Astfel, prin Roma — jertfa zilnică a fost înlăturată,’ iar locul sanctuarului Său a fost doborât de Titus, un general roman, când a nimicit cetatea Ierusalimului și templul lui Dumnezeu, care cuprindea — sanctuarul.’ Aici a început împlinirea declarației profetice a lui Hristos. „Și vor cădea de ascuțișul sabiei și vor fi duși robi printre toate neamurile, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, PÂNĂ SE VOR

> ÎMPLINI VREMURILE NEAMURILOR.” Luca 21:24.” David Arnold, Review and Herald, martie 1850, Volumul 1, Numărul 8.

În acest articol, David Arnold învață că „Necurmata” din Cartea lui Daniel reprezintă sanctuarul iudaic din Ierusalim, care a fost îndepărtat de Roma păgână în anul 70 d.Hr.

Septembrie 1850 „Necurmata” este slujirea lui Hristos în Sanctuar

Apoi, în septembrie 1850, în același an — și, apropo, cine este editorul lui Review and Herald în 1850? Numele lui este James White.

Așadar, în septembrie 1850, James White tipărește un articol de Crosier care învață că „Jertfa necurmată” reprezintă slujirea lui Hristos în Sanctuar.

Acum, James White nu învață aceasta în mod direct, însă oamenii desprind de acolo această concluzie și spun că aceasta este ceea ce el învață. Și de ce spun aceasta? Spun aceasta din următorul motiv: În septembrie 1850, Sora White spune că, din 1844, alte concepții despre „Daily” au fost adoptate în întuneric, iar confuzia a urmat.

Aceste două puncte de vedere [Arnold și Crosier] nu reprezintă concepția Pionierilor potrivit căreia „Necurmata” este păgânismul.

Și la pagina 7 aveți cele două paragrafe din articolul lui Crosier, în care el deduce că „Necurmata” este slujirea lui Hristos în Sanctuar.

> „—Și locașul sfânt al Său a fost aruncat la pământ;” Daniel 8:11. Această aruncare la pământ a avut loc în zilele puterii romane și prin mijlocirea ei; prin urmare, Sanctuarul din acest text nu era nici Pământul, nici Palestina, deoarece cel dintâi a fost aruncat la pământ la cădere, cu mai bine de 4.000 de ani înainte, iar cea din urmă la robie, cu mai bine de 700 de ani înainte de evenimentul din acest pasaj, și nici una, nici cealaltă nu prin acțiunea Romei.
>
> „Răsturnatul Sanctuar este al Aceluia împotriva căruia Roma s-a mărit pe sine, adică Prințul oștirii, Isus Hristos; iar Pavel învață că Sanctuarul Său este în cer. Din nou, Daniel 11:30–31: —Căci corăbiile din Chitim vor veni împotriva lui; de aceea se va mâhni, se va întoarce și va avea indignare (toiagul de pedepsire) împotriva sfântului legământ (creștinismul), și așa va face; ba încă se va întoarce și se va înțelege cu aceia (preoți și episcopi) care părăsesc sfântul legământ. Și brațe (civile și religioase) vor sta de partea lui, iar ei (Roma și cei ce părăsesc sfântul legământ) vor pângări Sanctuarul puterii.’ Ce era acest lucru pe care Roma și apostolii creștinismului trebuiau să-l pângărească împreună? Această alianță a fost formată împotriva —sfântului legământ’, și Sanctuarul acelui legământ a fost ceea ce au pângărit; lucru pe care îl puteau face tot așa cum puteau pângări Numele lui Dumnezeu; Ieremia 34:16; Ezechiel 20; Maleahi 1:7. Aceasta era același lucru cu profanarea sau blasfemierea Numelui Său. În acest sens, această fiară —politico-religioasă’ a pângărit Sanctuarul, (Apocalipsa 13:6), și l-a aruncat jos din locul lui din cer, (Psalmii 102:19; Ieremia 17:12; Evrei 8:1–2) când au numit Roma cetatea sfântă, (Apocalipsa 21:2) și l-au instalat acolo pe Papă cu titlurile: —Domnul Dumnezeu Papa’, —Sfântul Părinte’, —Capul Bisericii’ etc., iar acolo, în —templul lui Dumnezeu’ contrafăcut, el pretinde că face ceea ce Isus face în realitate în Sanctuarul Său; 2

Tesaloniceni 2:1–8. Sanctuarul a fost călcat în picioare (Daniel 8:13), tot astfel cum și Fiul lui Dumnezeu a fost. (Evrei 10:29.)" O. R. L. Crosier, —Sanctuarul', Review and Herald, septembrie 1850.

Logica lui James White

De ce ar tipări James White acest articol dacă ar ști mai bine? Motivul pentru aceasta este „Logica lui James White" din notițele tale.

Primul lucru care a fost tipărit după Dezamăgire se numește A Word to the Little Flock, iar cele trei persoane care au fost autori în acea publicație au fost James și Ellen White și Joseph Bates. Primul lucru care a fost tipărit după 22 octombrie 1844, de către acei oameni care mergeau mai departe pe cale, a fost acest articol; iar, în acest articol, sora White aprobă punctul de vedere al lui Crosier, nu punctul său de vedere cu privire la Jertfa necurmată, ci punctul său de vedere despre Hristos trecând din Locul Sfânt în Locul Preasfânt.

Observați, aceasta este Sora White. Iată de ce James White ar fi fost dispus să tipărească articolul lui Crosier; se spune:

Eu cred că Sanctuarul, care urmează să fie curățit la sfârșitul celor 2300 de zile, este Templul Noului Ierusalim, al cărui slujitor este Hristos." — aceasta este Ellen White — „Domnul mi-a arătat în viziune, cu mai bine de un an în urmă, că Fratele Crosier avea lumina adevărată cu privire la curățirea Sanctuarului etc.; și că a fost voia Sa ca Fratele C. să scrie pe larg concepția pe care ne-a prezentat-o în Day-Star, Extra, 7 februarie 1846. Mă simt pe deplin autorizată de Domnul să recomand acel Extra fiecărui sfânt.

„Mă rog ca aceste rânduri să se dovedească o binecuvântare pentru voi și pentru toți copiii iubiți care le vor citi." A Word to the Little Flock, 12 mai 1847.

Așadar, unii oameni, chiar până în ziua de astăzi, dintre istoricii moderni din adventism, spun: „Uitați acolo. Ellen White își exprimă aprobarea deplină asupra articolului lui Crosier; și, prin urmare, ceea ce a spus Crosier despre «Necurmata», ca fiind lucrarea lui Hristos în Sanctuar, trebuie să fie adevărat." Iar când spun aceasta, ei denaturează istoria; deoarece articolul lui Crosier cuprindea opt secțiuni și, încă de la început, adventiștii au înțeles că patru dintre acele secțiuni erau întuneric total și nu au fost niciodată, niciodată, niciodată retipărite în adventism.

Ca exemplu, una dintre pozițiile sale din acel articol era că, atunci când Isus Se va întoarce, va urma o mie de ani de pace. Adventiștii nu cred aceasta și nici nu au crezut vreodată. Acea înțelegere este o concepție pe care William Miller a respins-o și care, de fapt, îl așază pe William Miller pe calea cea dreaptă pentru înțelegerea adevărului. Acea învățătură este una dintre învățăturile care se află în opoziție directă cu înțelegerea millerită.

Așadar, când Crosier publică acest articol în opt părți, ei știu încă de la început că patru dintre aceste părți nu pot fi retipărite.

Dar, James White tipărește partea în care Crosier deduce că „Necurmatul" este slujirea lui Hristos în Sanctuar; însă el urmează să retipărească numai acele patru părți. Nu urmează să le retipărească

pe celelalte patru. Dar, pentru ca James White să poată retipări cele patru părți ale lui Crosier, trebuie să le tipărească în două numere. A trebuit să le tipărească de două ori în septembrie 1850.

Нямаше достатъчно място в неговия Review and Herald през септември 1850 г., затова той отпечата два броя на Review and Herald през септември 1850 г., за да може да включи цялата статия на Крозиер относно преминаването на Христос от Светото място в Пресветото място.

Acum, veți observa din cele prezentate de Gerard Damsteegt că el oferă evaluarea istorică potrivit căreia adventiștii au știut întotdeauna că existau părți din articolele lui Crosier care erau incorecte și că acestea nu puteau fi retipărite.

Ea [Ellen Harmon] a spus: —Domnul mi-a arătat în viziune, cu mai bine de un an în urmă, că fratele Crosier avea lumina adevărată cu privire la curățirea Sanctuarului etc.; și că era voia Sa ca fratele C. să aștearnă în scris perspectiva pe care ne-a prezentat-o în Day Star Extra, 7 februarie 1846. Simt că sunt pe deplin autorizată de Domnul să recomand acel Extra fiecărui sfânt" (Scrisoare. E. G. White către Curtis, Word to the Little Flock, 12). Adventiștii de Ziua a Șaptea au interpretat de obicei această declarație ca însemnând că expunerile lui Crosier nu erau lipsite de greșeli, dar că argumentația sa tipologică principală era corectă. Retipăririle articolului au omis acele aspecte pe care le-au considerat inexacte." P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Nu a putut niciodată să retipărească documentul său complet.

Acum, pe pagina următoare, îl aveți pe W. A. Spicer depunând mărturie despre același lucru: ei au știut întotdeauna că articolele lui Crosier conțineau erori și nu au retipărit niciodată acele patru secțiuni.

Cu tristeţe trebuie spus că tânărul Crosier a umblat în lumina adevărului despre Sabat doar foarte puţină vreme. Mai târziu, el a repudiat învăţătura despre sanctuar, pe care contribuise să o statornicească. Fraţii noştri pionieri au retipărit de mai multe ori, în primele lor publicaţii, expunerea sa despre sanctuar, dar nu au putut niciodată să retipărească documentul său în întregime. În el, el adăugase la expunerea despre sanctuar unele idei despre veacul ce va veni — un mileniu temporal, cu o epocă glorioasă pe acest pământ la a Doua Venire. Aceste lucruri fraţii noştri le-au omis întotdeauna. Aceste învăţături despre veacul ce va veni erau pretutindeni răspândite în acele zile. Doctrina nu s-a potrivit niciodată cu mesajul adventist bine definit; şi, fără îndoială, acest aluat al rătăcirii a ajutat să-i îndepărteze pe tinerii bărbaţi de adevărurile despre Sabat şi despre sanctuar. Curând, el s-a întors la o opoziţie amară faţă de mişcarea noastră de la început." W. A. Spicer, Review and Herald, 14 decembrie 1939

Ideja este că există astăzi acei oameni care iau aprobarea de către sora White a articolului lui Crosier din A Word to the Little Flock, oameni precum Heidi Heikes, Heidi Heikes cu cartea lui nechibzuită despre „Necurmata" ca fiind lucrarea lui Hristos în Sanctuar. Acesta este unul dintre argumentele lui.

Persoanele care fac aceasta ignoră faptele istorice. Ei nu ar fi putut niciodată să retipărească toate articolele lui Crosier. Iar a susține că aprobarea dată de Ellen White în A Word to the Little Flock

este o aprobare generală a poziției lui Crosier înseamnă a susține că adventiștii cred că va exista o mie de ani de pace. Este un argument nechibzuit.

Este o denaturare a istoriei și este făcută pentru a-i înșela pe oameni și pentru a produce confuzie și întuneric.

Așadar, aveți doi istorici, Spicer, care este decedat, și Damsteegt, care este încă în viață; dar vă garantez că nici Spicer, nici Damsteegt, niciunul dintre ei, nu ar fi de acord cu mine în privința a ceea ce prezint. Bine, nu ar fi. Așadar, aveți doi istorici antagoniști care sunt de acord cu ceea ce vă spun. Nu există absolut nicio justificare pentru a considera că aprobarea dată de Ellen White articolului lui Crosier înseamnă că totul din el era desăvârșit.

Revista Adventă — Volumul 1, Auburn, NY, Numărul 3

Revista Adventă — Volumul 1, Auburn, New York, Numărul 4

Revista Adventă — Volumul 1, Auburn, New York, Număr Special

Când James White a început să tipărească articolul lui Crosier în numărul din septembrie 1850 al revistei The Review and Herald, acela era Volumul 1, Numărul 3.

Dar, el nu a putut cuprinde totul în Volumul 1, Numărul 3; astfel, a încheiat articolul în Volumul 1 din The Review and Herald,, Numărul 4. Și când a făcut aceasta? În septembrie 1850.

Ei bine, ce s-a întâmplat în septembrie 1850? Sora White a avut o viziune care spune: „La 23 septembrie 1850, Domnul mi-a arătat . . . . Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a —«Jertfei necurmate»; dar, din 1844 încoace, în confuzie, au fost îmbrățișate alte păreri, iar întunericul și confuzia au urmat. The Review and Herald, noiembrie 1850.”

Cine a fost soțul ei? El era redactorul publicației The Review and Herald.

Așadar, ce a făcut el când soția lui a spus: „Știi ce tocmai mi-a spus Domnul, James? Mi s-a spus că nu trebuia să introducem concepțiile despre „Necurmata” care contrazic înțelegerea pionierilor potrivit căreia „Necurmata” este păgânismul, deoarece aceasta aduce întuneric și confuzie.”

Așadar, ce a făcut James White? În septembrie 1850, el a tipărit un alt număr al Review and Herald, trei într-o singură lună. Acesta este intitulat Volumul 1, Ediție specială.

Și ce a făcut? A retipărit articolul lui Crosier și a înlăturat ceea ce a spus Crosier despre Zilnicul!

Frați și surori, aceasta este o dovadă istorică a faptului că James și Ellen White au înțeles că concepția lui Crosier cu privire la „Necurmata” era greșită și că aducea întuneric și confuzie.

Și care era concepția lui Crosier despre „Continua”? Că era lucrarea lui Hristos în Sanctuar.

Așadar, în Early Writings, 74, când ea spune: „La 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că milleriții aveau concepția corectă cu privire la Daily”, dovezile istorice sunt că milleriții înțelegeau—

ახლა კი, ძმებო და დებო, ძმებო და დებო, ეს ფაქტი ნუ გამოგრჩებათ: რა არის ეს? 1850 წლის სექტემბერში დას უაიტს ეჩვენა, რომ 1844 წლიდან მოყოლებული „მუდმივის“ შესახებ სხვა შეხედულებებიც იყო მიღებული; 1850 წლის მაისში არნოლდი „მუდმივს“ წარადგენს როგორც იუდეველთა საწმიდარს; 1850 წლის სექტემბერში ქვეყნდება კროსიეს სტატიის 1-ლი ნაწილი 2-დან, მათ შორის მისი წარმოდგენა „მუდმივზე“, როგორც ქრისტეს საწმიდარში მსახურებაზე; 1850 წლის სექტემბერში ქვეყნდება კროსიეს სტატიის მე-2 ნაწილი 2-დან; 1850 წლის სექტემბერში კროსიეს სტატია ხელახლა იბეჭდება, მაგრამ მისი შეხედულება „მუდმივის“ შესახებ ამოღებულია? რა ხდება?

Vedem că în același an în care este realizată această Diagramă din 1850, ce spune această Diagramă despre Necurmata? „Stăpânirea păgână sau Necurmata luată. Dan. 11:31 508.”

Ellen White a știut care era poziția cu privire la „Jertfa necurmată” a celor care au dat strigătul Ceasului Judecății. Când spune că ei aveau concepția corectă, ea știa că această concepție corectă era aceea că ea reprezenta înlăturarea dominației păgâne; „Jertfa necurmată” reprezenta păgânismul.

Și în acest an, 1850, documentul istoric dovedește că ea a respins, iar soțul ei a respins, învățătura potrivit căreia „Necurmata” reprezintă slujirea lui Hristos în Sanctuar, care este învățătura susținută de Institutul de Cercetare Biblică al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Este învățătura pe care o susțin lucrările independente, precum Heartland și Steps to Life. Este învățătura care aduce întuneric și confuzie.

Acum, observați aceasta cu privire la Graficul din 1850. Aceasta este în noiembrie 1850. Aceasta este aceeași lună în care ea are viziunea pe care o consemnează, care în cele din urmă trece prin evoluția din 1851, iar apoi, în 1882, ajunge în Scrieri timpurii, chiar în această lună, chiar în această lună, în noiembrie 1850. Se spune,

„Luni ne-am întors la Dorchester, unde locuiesc dragul nostru frate Nichols și familia sa.”

Chiar aici [referindu-se la Harta din 1850, colțul din dreapta sus], „Publicată de Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.” Bine? Ea vorbește despre aceasta, nu-i așa? O vedeți, această Hartă?

—„Acolo, în timpul nopții, Dumnezeu mi-a dat o viziune foarte interesantă, cea mai mare parte a căreia o veți vedea în lucrare. Dumnezeu mi-a arătat necesitatea de a publica o diagramă. Am văzut că aceasta era necesară și că adevărul făcut clar pe table avea să realizeze mult și avea să facă sufletele să ajungă la cunoașterea adevărului.” Manuscript Releases, nr. 15, 210 noiembrie, 1850.

Ea a avut o viziune în casa lui Nichols, în Dorchester — toate acestea sunt pe această Diagramă — spunând: „Trebuie să faceți o diagramă.”

Și ce spune ea despre diagramă? Cum o descrie?

Mergeți la Habacuc 2: „Am văzut nevoia de a scoate un grafic”, iar ce avea să facă acesta? Era necesar „ca adevărul să fie făcut clar pe table”. Habacuc 2, versetul 2, spune: „Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o lămurită pe table, ...” Ea spune că această Hartă din 1850 a

lui Otis Nichols, tipărită în Dorchester, Massachusetts, este o împlinire a lui Habacuc, întocmai cum spune în Tragedia veacurilor că Harta din 1843 este o împlinire a lui Habacuc.

Хубаво, виждате ли това? Виждате ли кога тя е получила това видение? По същото време, когато това се е случвало: „September 23d, the Lord showed me . . . . that the teaching of the Daily as Christ's Sanctuary ministry brings darkness and confusion“, а съпругът ѝ незабавно препечатал статията и премахнал тези два абзаца. Тя никога повече не била препечатвана в адвентизма до 1931 г., когато Уили Уайт я препечатал; и когато го направил, в самата брошура, която отпечатал, имало лъжливо свидетелство. Това може да бъде доказано.

Acum, vreau să vă citesc aici ceva, un citat mai lung, despre aceeași perioadă de timp. Acesta este din 27 noiembrie 1850.

Am neglijat să vă scriu de ceva vreme. Acum vă voi da motivele mele. Mai întâi, timp de săptămâni după ce am primit scrisoarea bună și binevenită a Sorei Arabella, nu am avut timp să scriu; altminteri m-aș fi conformat cererii ei de a i se răspunde în două săptămâni. Mi-a plăcut foarte mult scrisoarea. Noi toți am fost interesați de scrisoare și nădăjduim că întârzierea mea nu vă va împiedica să răspundeți la aceasta de îndată ce o veți citi, iar data viitoare nu voi aștepta atât de mult.

„Sănătatea lui James și a mea este acum destul de bună. Locuința noastră este la Paris, la fratele Andrews, la doar câțiva pași de oficiul poștal și de tipografie. Vom rămâne aici puțină vreme. Aceasta este o familie foarte binevoitoare, însă destul de săracă. Tot ce au aici ne este pus la dispoziție fără plată, în măsura în care le stă în putință. Nu socotim că este drept să le fim vreo cheltuială cât timp stăm aici. Doresc foarte mult să vă văd pe toți și pe scumpa soră Gorham.”

„Conferința noastră de la Topsham a fost una de un profund interes. Au fost prezenți douăzeci și opt; toți au luat parte la adunare.“

„Duminică, puterea lui Dumnezeu a venit peste noi ca un vânt puternic și năvalnic. Toți s-au ridicat în picioare și L-au lăudat pe Dumnezeu cu glas tare; a fost ceva asemenea cu ceea ce s-a petrecut atunci când a fost pusă temelia casei lui Dumnezeu. Glasul plângerii nu se putea deosebi de glasul strigătelor de bucurie. A fost un timp de biruință; toți au fost întăriți și înviorați. Niciodată nu am fost martor înainte la un timp atât de puternic.”

„Următoarea noastră conferință a avut loc la Fairhaven. Fratele Bates și soția sa au fost prezenți. A fost o adunare foarte bună. La întoarcerea noastră la locuința fratelui Nichols, Domnul mi-a dat o viziune și mi-a arătat că adevărul trebuie făcut limpede pe table și că aceasta îi va determina pe mulți să se hotărască pentru adevăr prin soliile celor trei îngeri, cele două dintâi fiind făcute limpezi pe table.”—

Acele este aici jos, [indicând colțul din stânga jos al diagramei din 1850]. În regulă? Ele se află pe această diagramă, despre acestea vorbește ea.

—„Am văzut, de asemenea, că era tot atât de necesar ca publicația să fie tipărită, pe cât era necesar ca solii să meargă; căci solii au nevoie de o publicație pe care să o poarte cu ei, care să cuprindă

adevărul prezent, spre a-l pune în mâinile celor ce aud, și atunci adevărul nu avea să se șteargă din minte, și că publicația avea să meargă acolo unde solii nu puteau merge. Alte lucruri am văzut, care vor apărea în publicație.

„Cum vă înțelegeți cu toții? Vă străduiți cu toții pentru viața veșnică? Doresc foarte, foarte mult să vă văd și cred că nu peste mult timp o voi face. Acum este vremea pregătirii și nădăjduiesc că ne vom asigura cu toții lucrarea pentru veșnicie. Timpul pare foarte scurt, iar ceea ce avem de făcut trebuie să facem degrabă.

La 20 noiembrie, cu o săptămână în urmă, fratele Henry Nichols și subsemnata am mers la Topsham. Tocmai ne ridicaserăm de la masa de prânz joi [21 nov.], când unul dintre copiii fratelui Foey a intrat și a spus că mama lor era fără cunoștință. Ne-am grăbit să trecem râul, o milă, și am găsit-o pe scumpa noastră soră Foey pe moarte. Mâhnirea mea a fost mare când am văzut că nu mă cunoștea. A rămas multă vreme într-o mare suferință până între orele trei și patru, iar apoi și-a dat ultima suflare. A lăsat în urmă un soț și trei copii care să-i plângă pierderea.

„Vineri dimineață [22 nov.], fratele Henry a venit la Paris pentru ca James să-l radă, spre a participa la înmormântare. Am avut un timp foarte solemn și plin de însemnătate. Domnul nu ne-a părăsit, ci a lăsat Duhul Său să Se odihnească peste noi. Ultimele zile ale sorei Foey au fost, în mod hotărât, cele mai spirituale și cele mai bune zile ale ei. Fratele Foey are aceasta spre mângâiere, că ea a murit creștină. El se ține bine. Dumnezeu îi dă har să îndure această întristare. O, cât de bine este să ai o nădejde în Dumnezeu care să te susțină în toate împrejurările de încercare și întristare. Lăudat să fie Dumnezeu pentru o nădejde, o bună nădejde. Ce ați da voi, oricare dintre voi, pentru nădejdea voastră?”

„Păstrați cu tărie credința. Fiți tari în Dumnezeu și sprijiniți-vă pe brațul Său cel veșnic. El nu vă va lipsi niciodată, ci vă va susține în orice necaz. Nădăjduiesc că veți crește cu toții tot mai mult în adevăr. Nu șovăiți, ci înaintați pe calea voastră spre Împărăție.” —

Iată. Iată ce vreau să vezi.

—„Cu o săptămână în urmă, în Sabatul trecut, am avut o adunare foarte interesantă. Fratele Hewit din Dead River a fost acolo. El a venit cu un mesaj în sensul că nimicirea celor răi şi somnul morţilor constituiau o urâciune în cadrul unei uşi închise, pe care o femeie, Izabela, o prorociţă, o introdusese, şi el credea că eu eram acea femeie, Izabela.”—

Bine? Fratele Hewit spune că Ellen White este Izabela și că ea a introdus trei erori.

—Am spus despre el că avusese unele erori în trecut, că cele 1335 de zile se încheiaseră, precum și numeroase alte greșeli ale sale. Aceasta a avut foarte puțin efect. Întunericul lui s-a făcut simțit asupra adunării și aceasta s-a prelungit anevoios.

Acum, vreau să vedeți aceasta. Am ceva de spus despre acest paragraf și aș dori să urmăriți aceasta, dacă puteți.

Dacă ați avut vreodată de-a face cu aceia din adventism care reaplică profețiile de timp la sfârșitul lumii, ei au numai trei citate pe care le folosesc — folosesc multe citate, dar au trei citate principale

pe care le folosesc. Acesta este unul dintre ele; pentru că vor merge acolo și vor spune: „I-am spus despre unele dintre greșelile lui din trecut” și vor susține că atunci când ea spune „că cele 1335 de zile se încheiaseră”, acesta era una dintre greșelile lui. Vedeți cum poți răsuci puțin acea gramatică: „I-am spus despre unele dintre greșelile lui din trecut”? De asemenea, i-am spus că cele 1335 de zile se încheiaseră; însă stabilitorii de timp spun că i-am spus unele dintre greșelile lui din trecut și că una dintre acele greșeli era că tu înveți că cele 1335 de zile s-au încheiat și că aceasta este o greșeală.” Așadar, o poți răsuci în oricare dintre cele două feluri.

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้ามีการเผชิญหน้ากันต่อหน้ากับ Eugene Prewitt เกิดขึ้นที่โอคลาโฮมา และเขากำลังโต้แย้งว่าประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ไม่ได้เกิดซ้ำอีกในวาระสุดท้ายของโลก และข้าพเจ้าได้ยกข้อความอ้างอิงสองสามตอนจากพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ให้แก่เขา

Iar el spune: „Jeff, știi că Ellen White a fost o scriitoare neglijentă.”

Și am spus: „Ce vrei să spui?”

Și el a recurs la acest citat. El spune că acest citat dovedește că ea este o scriitoare neglijentă; pentru că știe că eu știu că fixatorii de timp pot răstălmăci acest citat, dacă doresc să o facă.

Acum, faptul că un loc precum Washita are influența care îi învață pe studenții săi că Ellen White este o scriitoare neglijentă este un lucru; dar, este ea o scriitoare neglijentă aici?

—„Am simțit că trebuie să spun câteva cuvinte. În Numele lui Isus, m-am ridicat și, în aproximativ cinci minute, adunarea s-a schimbat. Toți au simțit aceasta în aceeași clipă. Fiecare chip s-a luminat. Prezența lui Dumnezeu a umplut locul. Fratele Hewit a căzut în genunchi și a început să plângă și să se roage. Am fost luată în viziune și am văzut multe lucruri pe care nu le pot scrie. Aceasta a avut un mare efect asupra fratelui Hewit. El a mărturisit că era de la Dumnezeu și s-a smerit până în țărână. De atunci, el a scris neîncetat, din clipa acelei adunări, iar acum scrie de la aceeași masă, lepădând toate rătăcirile pe care le-a susținut. Cred că Dumnezeu îl ridică și că este menit să facă bine, dacă Dumnezeu lucrează prin el.”

„Multă dragoste dragei surori Gorham. Spune-i să fie puternică. Dumnezeu este cu ea și nu o va părăsi. Multă dragoste vouă tuturor. Sper ca copiii să nu devină somnoroși, ci să fie interesați de adevăr și sârguincioși în a-și întări chemarea și alegerea. Scrie, să fii sigură că scrii, și să nu faci așa cum am făcut eu. Vă iubesc, pe voi toți. Scrie.” Manuscript Releases, volumul 16, 206–209. Scris din Paris, Maine, 27 noiembrie 1850.

Frați și surori, care este contextul istoric al acestui lucru; unde scrie ea aceasta? Ea scrie aceasta în 1850, în casa Fratelui Nichols.

În această perioadă de timp, ce face Domnul? El arată că pionierii au concepția corectă despre „Jertfa Necurmată”, iar ea se ocupă de aceasta. Ea spune că slujirea lui Hristos în Sanctuar este concepția falsă despre „Jertfa Necurmată”.

În această istorie, chiar în această istorie — nu doar chiar în această istorie și nu doar în chiar anul acela, ci în chiar luna acelui an — ea primește viziuni și clarifică acest adevăr cu privire la poziția Pionierilor despre „Continua”, spunând că aceia care au dat Strigătul Ceasului Judecății au avut

concepția corectă despre „Continua”; iar, în același paragraf, ea spune: „Am văzut că Harta din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuie să fie schimbată și că aceia care au dat Strigătul Ceasului Judecății au avut concepția corectă despre «Continua».”

Și ce spune despre „Necurmata” pe această diagramă din 1843? Ei bine, spune că a fost înlăturată în anul 508 d.Hr.; iar, după 1335 de ani, te aduce la 1843 și că cei 1335 sunt în trecut.

Poți să-ți imaginezi că, chiar în luna aceea, chiar în anul acela, ea i-ar fi spus Fratelui Hewit din Dead River că aceasta era încă în viitor?

Bine, acești stabilitori de termene, acești stabilitori de termene, și acei oameni care cred că sora White este o scriitoare neglijentă. Istoria nu susține aceasta.

Așadar, doresc să vedeți că, în legătură cu Jertfa necurmată, Ellen White a înțeles chiar și perioada de 1335.

Ellen White ntabwo yashyizeho gusa ikimenyetso cye cy’ukwemerera ko “Daily” ari Ubupagani; yasobanukiwe ko ari yo yatangije ubuhanuzi bw’imyaka 1335, bwarangiye mu 1843, kandi yarwaniye uwo mwanya mu ruhame ahanganye na Mwene Data Hewit wo ku Ruzi rwa Dead River. Mbese urabibona?

Și în aceeași lună, în care ea spune că lucrarea lui Hristos în Sanctuar, ca Jertfă Necurmată, aduce doar întuneric și confuzie; iar soțul ei, ca răspuns la acea viziune, înlătură acea învățătură din Review and Herald.

Sus, în notițele dumneavoastră, acolo unde scrie „1850 Chart”, iată ce spune chiar aici [făcând referire la a treia coloană din stânga de pe „1850 Chart”, textul care urmează după Isus pe cruce în anul 31 d.Hr.]. Am dorit să puteți avea aceasta în notițele dumneavoastră.

> Departe Daniel 11:31 508

Și apoi, pe diagrama din 1843 de aici [făcând referire la coloana din mijloc, sub Isus pe cruce în anul 31 d.Hr.]:

Înlăturarea jertfei necurmate. Dan. 12:11, 12

Bine, acestea sunt aceste două diagrame.

Soră White a înțeles că acești bărbați aveau concepția corectă și a înțeles că aceasta a inaugurat profeția celor 1335 de ani, care s-a încheiat în 1843; și a înțeles că aceasta reprezenta îndepărtarea Stăpânirii Păgâne în 508.

Sub aceste două referințe la Hărți aveți un alt citat din perioada fratelui Nichols, iar ea îi mustră pe oameni pentru că fac alte hărți, deoarece ilustrațiile lor sunt satanice; pe când, spune ea, ilustrațiile de pe aceste două Hărți sunt cerești. Ea spune,

„Am văzut că lucrarea de întocmire a hărților era cu totul greșită. Ea a luat naștere cu fratele Rhodes și a fost continuată de fratele Case. S-au cheltuit mijloace pentru alcătuirea de hărți și

pentru realizarea unor imagini necioplite și respingătoare, menite să-i reprezinte pe îngeri și pe slăvitul Isus. Am văzut că asemenea lucruri Îi erau neplăcute lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu era în publicarea hărții de către fratele Nichols.” —

Cine S-a aflat în publicarea acestei Hărți din 1850? Dumnezeu!

—„Am văzut că exista” — ce? — „o profeție a acestei hărți în Biblie, și dacă această hartă este destinată poporului lui Dumnezeu, dacă ea este suficientă pentru unul, este și pentru altul; și dacă unul avea nevoie de o nouă hartă pictată la o scară mai mare, toți au nevoie de ea în aceeași măsură.

„Am văzut că în fratele Case era un simțământ neliniștit, tulburat, nemulțumit și nerecunoscător, care dorea o altă planșă. Am văzut că aceste planșe pictate au avut un efect rău asupra adunării. Au făcut ca în adunare să fie prezent un spirit ușuratic, frivol, de batjocură.” —

Acum, aceasta este cea asupra căreia vreau să cugetați.

—„Am văzut că hărțile rânduite de Dumnezeu au făcut o impresie favorabilă asupra minții, chiar și fără o explicație.”—

„Am văzut că diagramele”, la plural, „au fost rânduite de Dumnezeu . . . .” Care diagrame, la plural, au fost rânduite de Dumnezeu? Aceste două diagrame [diagrama din 1843 și diagrama din 1850] au fost rânduite de Dumnezeu.

> Aceste două diagrame constituie o împlinire a lui Habacuc 2.

—„În reprezentarea îngerilor de pe planșe este ceva luminos, încântător și ceresc. Mintea este condusă aproape pe nesimțite către Dumnezeu și cer. Dar celelalte planșe care au fost alcătuite stârnesc dezgustul minții și o fac să stăruiască mai mult asupra pământului decât asupra cerului. Imaginile care îi reprezintă pe îngeri seamănă mai degrabă cu niște demoni decât cu ființe ale cerului. Am văzut că planșele i-au ocupat zile și săptămâni mintea Fratelui Case, când el ar fi trebuit să caute de la Dumnezeu înțelepciunea cerească și să crească în harurile Duhului și în cunoașterea adevărului.

„Am văzut că, dacă mijloacele care au fost risipite pentru tipărirea planșelor ar fi fost folosite pentru a prezenta limpede adevărul înaintea fraților prin publicarea de tractate etc., aceasta ar fi făcut mult bine și ar fi salvat suflete. Am văzut că lucrarea de întocmire a planșelor s-a răspândit ca febra.” Manuscript Releases, nr. 13, 359; 1853.

Cele 1290 și 1335 de zile

Am un articol din Review and Herald, 28 ianuarie 1858. Motivul pentru care îl am în notițele dumneavoastră este că puteți vedea că, în 1858, ei încă mai învățau că „Necurmatul” este păgânismul. Îl aveți în referința dumneavoastră; la opt ani după 1850, ei încă înțelegeau că „Necurmatul” este păgânismul.

> „UN ALT interval profetic important pe care se întemeiază doctrina Adventă este cel al celor 1335 de zile din Daniel 12, cu care cele 1290 de zile sunt atât de strâns legate. Aceste două

perioade ne sunt prezentate astfel:”

„—I od vremena kad će svakodnevna žrtva biti ukinuta i postavljena grozota pustoši, biće hiljadu dvjesta i devedeset dana. Blažen je onaj koji čeka i dođe do hiljadu trista i trideset i pet dana. A ti idi svojim putem do kraja; jer ćeš počinuti i stajaćeš na svom mjestu na svršetku dana.“ Danilo 12:11–13.

„Pitanja se odmah nameću: možemo li utvrditi koji su to događaji od kojih treba računati ova razdoblja; i ako možemo, možemo li utvrditi kada su se zbili? Najprije istražujemo: što je to — „svagdašnja” (žrtva) i — „gnusoba pustoši”? Primijetit će se da je riječ žrtva tiskana kurzivom, što označuje da je dodana. Isto će se primijetiti i u drugim slučajevima njezina pojavljivanja u knjizi proroka Daniela, naime u 11,31 i 8,11–13. Osvrnimo se ukratko na ovo potonje poglavlje. U 13. retku opazit će se da su prikazane dvije pustoši: svagdašnja (pustoš) i prijestup pustoši. Tu je činjenicu Josiah Litch izložio tako jasno da ne možemo učiniti bolje nego navesti njegove riječi:*”

„—Jertfa necurmată este lectura actuală a textului; însă în original nu se găsește nimic de felul unei jertfe. Acest lucru este recunoscut de toți. Este o glosă sau o interpretare impusă asupra lui de către traducători. Lectura adevărată este: «necurmatul și fărădelegea pustiirii»; necurmatul și fărădelegea fiind legate între ele prin «și», pustiirea necurmată și fărădelegea pustiirii. Ele sunt două puteri pustiitoare care aveau să pustiască Sanctuarul și oștirea.”

„Odavde je očigledno da se —svagdašnja,‘ nikako ne može odnositi na jevrejsko bogosluženje na koje ju je primenjivalo starije i rasprostranjenije mišljenje; a to je dalje očigledno i iz razmatranja da, ako se ovi periodi, uzeti bilo doslovno bilo slikovito, računaju od bilo kakvog ukidanja tog bogosluženja, oni nas ne dovode ni do kakvog događaja dostojnog pomena.“

„Atunci, jertfa necurmată și urâciunea sunt două puteri pustiitoare care aveau să asuprească biserica: putem stabili care sunt aceste puteri? Nu avem decât să adoptăm metoda de raționare a lui William Miller asupra acestui punct, pentru a ajunge la aceeași concluzie ca el. El spune:“

„—Am citit mai departe și nu am putut găsi niciun alt caz în care [jertfa necurmată] să se afle decât numai în Daniel. Atunci [cu ajutorul unei concordanțe] am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu ea: —a lua;’ —el va lua jertfa necurmată’; —de la vremea când jertfa necurmată va fi luată’; etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului. În cele din urmă am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8: —Căci taina fărădelegii lucrează deja; numai cel ce o oprește acum o va opri, până când va fi luat din cale, și atunci se va arăta acel nelegiuit.’ etc. Și când am ajuns la acel text, O, cât de clar și de slăvit s-a arătat adevărul! Iată-l! Aceasta este —jertfa necurmată!’ Ei bine, acum, ce vrea să spună Pavel prin —cel ce o oprește acum’ sau împiedică? Prin —Omul Păcatului’ și —cel nelegiuit’ se înțelege Papalitatea. Ei bine, ce anume împiedică Papalitatea să fie descoperită? De ce, este Păgânismul. Ei bine, atunci, —jertfa necurmată’ trebuie să însemne Păgânism.’+”

Vedem din Daniel 8 că acel corn mic, care a urmat ţapului, sau imperiului grec, este acela care înlătură „necurmata”; şi este singura putere adusă în atenţie după împărţirea împărăţiei lui Alexandru până la vremea când Sanctuarul urma să fie curăţit, la sfârşitul celor 2300 de zile. Acest corn mic l-am arătat, la locul său potrivit, ca fiind Roma, luată ca o unitate,

corespunzând cu a patra împărăţie din celelalte viziuni ale lui Daniel. Or, este un fapt că în puterea romană a avut loc o schimbare de la păgânism la papalitate. Păgânismul, din zilele împăraţilor asirieni până la vremea modificării sale în papalitate, fusese necurmata sau, aşa cum redă profesorul Whiting, „pustiirea continuă”, prin care Satana se ridicase împotriva cauzei lui Iehova. În preoţii săi, în altarele sale şi în jertfele sale, el purta o asemănare cu forma levitică a închinării lui Iehova; dar când forma levitică a lăsat loc formei creştine de închinare, Satana, pentru a se împotrivi cu succes lucrării, trebuia să-şi schimbe şi el forma de opoziţie; de aici, templele, altarele şi statuile păgânismului sunt botezate în blasfemiile papalităţii.

„Dar despre necurmatul, păgânismul, se spune în profeție că are un sanctuar, iar locul sanctuarului său urma să fie doborât. Că un sanctuar este adesea asociat cu idolatria și păgânismul, ca loc al devoțiunii și al închinării sale, reiese limpede din următoarele Scripturi: Isaia 16:12; Amos 7:9, 13, nota marginală. Ezechiel 28:18. Cu privire la sanctuarul necurmatului din Daniel 8, oferim următorul citat din Apollos Hale:*”

„—Ce se poate înțelege prin —sanctuarul’ păgânismului? Păgânismul și orice fel de rătăcire își au sanctuarele lor, la fel ca adevărul. Acestea sunt templele sau azilurile consacrate slujirii lor. Se poate presupune, așadar, că aici este vorba despre vreun templu anume și vestit al păgânismului. Care dintre numeroasele sale temple de seamă ar putea fi acesta? Unul dintre cele mai mărețe exemple ale arhitecturii clasice este numit Panteonul. Numele său înseamnă —templul sau azilul tuturor zeilor.’ Locul unde se află este Roma.+ Idolii neamurilor cucerite de romani erau depuși cu evlavie într-o nișă sau într-un compartiment al acestui templu și, în multe cazuri, deveneau obiecte de închinare chiar pentru romanii înșiși. Am putea găsi vreun templu al păgânismului care să fie mai izbitor —sanctuarul lui’.”

„Acum, după ce am constatat că „jertfa necurmată” este păgânismul, iar nelegiuirea pustiirii, sau —„urâciunea care pustiește”’, este papalitatea, și că sanctuarul deosebit al păgânismului era Panteonul, iar „locul” așezării sale era Roma, cercetăm mai departe.”

„1. A fost păgânismul „înlăturat” de puterea civilă romană? Considerăm că următoarea afirmație a unui fapt important și bine-cunoscut din istoria bisericii și a lumii răspunde profeției. Ea se referă la Constantin, primul împărat creștin, și spune:”

„—Primul său act de guvernare a fost trimiterea unui edict în întregul imperiu, îndemnându-și supușii să îmbrățișeze creștinismul.”++

„2. A fost Roma cetatea sau locul sanctuarului său, (Panteonul,) aruncat la pământ prin autoritatea Statului? Următorul extras răspunde:”

„—Moartea ultimului rival al lui Constantin pecetluise pacea imperiului. Roma era din nou regina necontestată a neamurilor. Dar, în acel ceas de înălțare și strălucire, ea fusese ridicată până la marginea unei prăpăstii. Următorul ei pas avea să fie în jos și fără putință de întoarcere. Schimbarea sediului guvernării la Constantinopol îl nedumerește încă pe istoric. A fost un act în vădită împotrivire cu întregul curs al vechilor și onorabilelor prejudecăți ale cugetului roman. Nu a fost lucrarea vreunui asiatic dedat luxului, închinat desfătărilor obiceiurilor și climatelor răsăritene, ci a unui cuceritor de fier, născut în apus și disprețuitor, ca toți romanii, față de deprinderile

orientalilor; a fost lucrarea unui politician pătrunzător, și totuși era necugetată în gradul cel mai vădit. Și totuși Constantin a părăsit Roma, marea cetate întărită și tron al cezarilor, pentru un colț obscur al Traciei și și-a cheltuit restul vieții sale viguroase și ambițioase în dubla osteneală de a ridica o colonie la rangul de capitală a imperiului său și de a coborî capitala la slabele onoruri și puterea umilită ale unei colonii.”*

„Această consemnare ieșită de sub pana istoricului este prea limpede pentru a mai necesita vreun comentariu. Locul sfântului său a fost doborât, spune profeția; iar după o expunere a faptelor precum cea de mai sus, chiar și cei mai scrupuloși în interpretarea profetică trebuie să fie mulțumiți de aplicarea ei. ”

„Din vremea când va fi înlăturată jertfa necurmată și va fi așezată urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” Având înaintea noastră faptele că „jertfa necurmată” este păgânismul, că „urâciunea pustiirii” este papalitatea, că în puterea romană a avut loc o schimbare de la cea dintâi la cea din urmă, și aceasta prin autoritatea statului, nu ne rămâne decât să cercetăm mai departe când a avut loc aceasta într-un mod care să împlinească profeția; căci, dacă putem stabili acest lucru, avem punctul de plecare de la care perioadele profetice din textul aflat înaintea noastră trebuie să fie datate. Prin urmare,

> „3. Când a avut loc evenimentul la care se referă profeția? Să se observe că întrebarea nu este când au fost sfinții dați în mâinile Papalității, ci când schimbarea religiei de la păgânism la Papalitate fusese realizată într-atâta încât aceasta din urmă să devină religia națională și să fie pusă în situația de a-și începe cariera. Aceasta, asemenea tuturor celorlalte mari revoluții, nu a fost lucrarea unei clipe. Manifestările ei incipiente se vedeau cu mult înainte. Pavel spunea că încă din zilele lui taina fărădelegii, Omul Păcatului, „urâciunea pustiirii”, era deja la lucru. Și în lumina acestei Scripturi trebuie să înțelegem cuvintele Domnului nostru din Matei 24:15, privitoare la urâciunea pustiirii, unde El face o trimitere evidentă la Daniel 9:27. Căci, deși păgânismul nu făcuse loc Papalității în anul 70, când Ierusalimul a fost nimicit de romani, înțelegem totuși că puterea care s-a arătat atunci, modificată întrucâtva în nume și în formă, era chiar puterea care avea să-i istovească pe sfinți și să pustiască biserica Celui Preaînalt, ca urâciunea pustiirii.”

„Până la vremea convertirii lui Clovis, regele Franței, care a avut loc în 496, francezii și alte neamuri ale Romei apusene erau păgâne; dar, după acel eveniment, eforturile de a-i converti pe închinătorii la idoli la Hristos au fost încununate de un mare succes. Se spune că convertirea lui Clovis a dat naștere obiceiului de a i se adresa monarhului francez cu titlurile de Prea Creștina Sa Maiestate și Fiul cel Mai Vârstnic al Bisericii.+ Între acel timp și anul 508 d.Hr., prin „alianțe”, „capitulații” și cuceriri, „Avboricii”, „garnizoanele romane din apus”, Bretania, burgunzii și vizigoții au fost aduși în supunere.”"++

„—Păgânismul din Imperiul Roman de Apus, deși fără îndoială a încetinit progresul credinței creștine, mai ales în acele neamuri care erau tulburate, ca în cazul Angliei, de năvălirile clanurilor barbare, care au continuat să fie idolatre, de acum înainte nu mai avea puterea, chiar dacă ar fi avut dispoziția, de a suprima credința catolică sau de a împiedica uzurpările Pontifului Roman.

„De la acea vreme, urâciunea papală a fost triumfătoare, în ceea ce privește păgânismul. Luptele ei viitoare au fost cu celelalte secte creștine, care erau întotdeauna tratate ca eretice; și cu principii care erau întotdeauna tratați ca răzvrătiți sau dezbinători ai trupului lui Hristos. Puterile de seamă ale Europei au renunțat la atașamentul lor față de păgânism numai pentru a-i perpetua urâciunile sub o altă formă; căci păgânismul nu avea nevoie decât să fie botezat pentru a deveni creștin în sens catolic; iar când interesele sau răzbunarea slujitorului său conducător cereau aceasta, averile și tronurile lor — poate chiar viețile lor — trebuiau puse pe altar. SS”

* Expunere profetică, Volumul 1, 127.

„Istoria Universală a lui Goodrich și Geografia lui Guthrie.”

+ Istoria creștină a lui Mosheim, volumul 1, 132, 133.

„În Anglia, Arthur, primul rege creștin, a întemeiat cultul creștin pe ruinele celui păgân.* Rapin, care pretinde a fi mai exact în cronologia evenimentelor din istoria sa, afirmă că a fost ales monarh al Britaniei în anul 508. Cartea 2, 129.”

„Care era starea Scaunului Romei în această perioadă? — Symmachus a fost papă din 498 sau 499 până în 514. Pontificatul său s-a remarcat prin aceste împrejurări și evenimente remarcabile:”

„1. El a «părăsit păgânismul» atunci când a intrat în «biserica Romei».”

„2. Și-a croit drum către scaunul papal luptând cu rivalul său până la vărsare de sânge.” Du Pin.

„3. Prin adularea care i se acordă ca succesor al Sfântului Petru.”

„4. Prin excomunicarea împăratului Anastasius.+”

„—Cât de mult”, spune Mosheim, „erau favorabile opiniile unora față de pretențiile dominatoare ale Pontifilor romani se poate lesne închipui dintr-o afirmație a lui Ennodius, acel lingușitor infam și extravagant al lui Symmachus, care era un prelat cu o faimă echivocă. Acest panegirist parazitar, între alte susțineri impertinente, afirma că Pontiful era rânduit judecător în locul lui Dumnezeu, pe al cărui loc îl ocupa ca Locțiitor al Celui Preaînalt.”++

“Pângngêna kakuwatan a nàkàmit para king layuning Katoliku king kayupwan, uli da reng pamagtagumpay a deti, at king pamanalakaran da reng bikaryu at aliwa pang ahenti ning Luklukan ning Roma, e reng kapanalig ning Papa king Constantinople mekapuwestu la upang ipangatwiran deng lantad a pakilaban para king kayang panginoon king Roma. King 508, ing buyung ning panatismu at giyerang sibil mirasgas king apuy at daya dugo king kakalsada da ning pangulung kabisera ning panguluan.”

Gibbon, la anii 508–514, vorbind despre tulburările din Constantinopol, spune — Statuile împăratului au fost sfărâmate, iar persoana sa a fost ascunsă într-o suburbie, până când, la sfârșitul a trei zile, a îndrăznit să implore mila supușilor săi. [Papalitatea este triumfătoare.] Fără diadema sa și în atitudinea unui rugător, Anastasie s-a arătat pe tronul circului. Catolicii, înaintea feței lui, au repetat adevăratul Trisaghion; s-au bucurat de oferta pe care el a proclamat-o prin glasul unui crainic, aceea de a abdica purpura; au ascultat mustrarea că, de vreme ce nu toți puteau domni,

trebuiau mai întâi să se învoiască asupra alegerii unui suveran; și au acceptat sângele a doi slujitori nepopulari, pe care stăpânul lor, fără șovăire, i-a osândit la lei. Aceste răscoale furioase, dar trecătoare, au fost încurajate de succesul lui Vitalian, care, cu oștirea sa de huni și bulgari, în cea mai mare parte idolatri, s-a declarat apărătorul credinței catolice. În această răzvrătire pioasă, el a depopulat Tracia, a asediat Constantinopolul, a nimicit șaizeci și cinci de mii dintre semenii săi creștini, până când a obținut rechemarea episcopilor, satisfacerea Papei și statornicirea conciliului de la Calcedon, un tratat ortodox, semnat fără voie de muribundul Anastasie și împlinit mai cu credincioșie de unchiul lui Iustinian. Și acesta a fost deznodământul celei dintâi dintre războaiele religioase care au fost purtate în numele și de către ucenicii Dumnezeului Păcii.” SS

„Prin următorul extras din Appollos Hale, încheiem mărturia asupra acestui punct: —Îi invităm acum pe Gamalielii noștri moderni să ia poziție împreună cu noi în locul sanctuarului păgânismului (revendicat de atunci ca „patrimoniul Sf. Petru”) în anul 508. Privim câțiva ani în trecut, și păgânismul brutal al barbarilor din nord se revarsă asupra imperiului nominal creștin al Romei occidentale — triumfând pretutindeni — iar biruințele sale sunt pretutindeni marcate de cea mai sălbatică cruzime. . . . Imperiul cade și este sfărâmat în fragmente. Unul câte unul, domnii și conducătorii acestor fragmente își părăsesc păgânismul și mărturisesc credința creștină. În religie, cuceritorii cedează înaintea celor cuceriți. Dar păgânismul este încă triumfător. Între susținătorii săi se află un cuceritor aspru și de succes. (Clovis.) Dar curând și el se pleacă înaintea puterii noii credințe și devine campionul ei. El este încă triumfător, dar, ca erou și cuceritor, atinge zenitul în punctul pe care îl ocupăm, A.D. 508.”

„—În același an sau în apropierea lui, ultima subdiviziune importantă a imperiului căzut este creștinată în mod public, și prin încoronarea «monarhului» său triumfător.”

„—Pontiful pentru perioada în care ne aflăm este un păgân convertit de curând. Lupta sângeroasă care l-a așezat pe scaun a fost hotărâtă prin intervenția unui rege arian. I se pleacă și este salutat ca ocupând —locul lui Dumnezeu pe pământ.’ Senatul se află atât de mult sub puterea lui, încât, la bănuiala că interesele Scaunului Romei o cer, îl excomunică pe împărat. . . . În 508, mina este detonată sub tronul Imperiului de Răsărit. Rezultatul tulburării și al luptei pe care le provoacă este umilirea stăpânului său de drept. Acum întrebarea este: în ce timp a fost păgânismul reprimat într-atât încât să facă loc înlocuitorului și succesorului său, urâciunea papală? Când a fost această urâciune așezată într-o poziție din care să-și înceapă cariera de hulă și sânge? Există vreo altă dată pentru „așezarea” sau „ridicarea” ei în locul păgânismului decât 508? Dacă vrăjitoarea tainică nu și-a adus încă toate victimele sub puterea sa, ea și-a luat acum poziția, iar unele au cedat fascinației.”

„Ceilalți sunt, în cele din urmă, supuși — iar «împărați, și popoare, și mulțimi, și neamuri, și limbi» sunt aduși sub vraja care îi pregătește, chiar în timp ce — «îmbătați de sângele martirilor lui Isus» — ajung «să creadă că aduc slujire lui Dumnezeu» și să-și închipuie că sunt favoriții exclusivi ai cerului, în vreme ce devin o pradă mai ușoară și mai bogată pentru osânda iadului”*

„Avem data. «Jertfa necurmată» a fost înlăturată, iar urâciunea pustiirii a fost aşezată în anul 508. Socotind de la acest punct, cele 1290 de zile sau ani se încheie în 1798, când, aşa cum s-a arătat

deja, puterea civilă a fost smulsă Papei de braţul lui Buonaparte. Cele 1335 de zile ne aduc cu 45 de ani deplini dincoace de acel eveniment.”

„Dar unii ar putea spune: Cum se face că faceți ca perioadele să se încheie în trecut? Nu stă oare scris că Daniel trebuie să se odihnească și să stea în partea lui la sfârșitul zilelor? Desigur; și noi credem aceasta. Dar ce înseamnă pentru Daniel să stea în partea lui? Acest punct va fi luat în considerare când vom ajunge la o explicație a trecerii timpului și la o examinare a evenimentelor care au avut loc într-adevăr la sfârșitul zilelor. Între timp, aruncăm aici ancora până la o altă săptămână.” Review and Herald, 28 ianuarie 1858.

Erorile și primejdiile lui Prescott și Daniells; Orașele care trebuie lucrate „New York, N.Y. 18 ianuarie 1904 Dragă frate Daniells: Mi-a fost arătat că vrăjmașul caută să vă împingă pe tine și pe fratele Prescott să presupuneți că, deoarece un anumit curs de acțiune a fost binecuvântat de Dumnezeu în trecut, va fi sigur să mergeți înainte în același fel și în viitor, fără a ține seamă de porunca lui Dumnezeu. Dar veți fi ispitiți să socotiți de mică însemnătate porunca hotărâtă pe care Dumnezeu v-a trimis-o. Ceea ce în anumite vremuri și în anumite împrejurări a fost recomandat ca potrivit și roditor poate, dacă este dus mai departe atunci când înțelepciunea infinită arată o altă cale, să fie găsit dăunător și foarte primejdios pentru cauza lui Dumnezeu. Fratele meu, trebuie să te avertizez să fii foarte atent, ca să nu încurci lucrarea lui Dumnezeu cu planurile și proiectele omului. Tu și fratele Prescott nu aveți de făcut în lucrarea lui Dumnezeu dacă sunteți mânat de impuls. Nu vă este sigur să faceți nici măcar o mișcare atunci când mergeți împotriva luminii clare pe care Dumnezeu a dat-o. Mulți au ideea că trebuie să facă o demonstrație mare și zgomotoasă; dar, în timp ce fac aceasta, nu se opresc să se gândească dacă lucrarea se face în modul rânduit de Dumnezeu, care ar face lucrarea un succes. A merge înainte presupunând că Dumnezeu ne va apăra și salva de toate primejdiile, în timp ce călcăm peste poruncile Sale și întreprindem planuri și inventăm metode care sunt contrare voii Sale, este numai încumetare. Siguranța voastră este în a urma voia lui Dumnezeu și în a fi călăuziți de Duhul Său. Noi trebuie să ne rugăm, să credem, să așteptăm. Este numai atotputernicia Duhului Sfânt care poate face instrumentele omenești să aibă eficiență în lucrarea de salvare a sufletelor. Lumea este câmpul nostru de lucru și noi trebuie să ne apropiem de ea; dar să nu credeți că demonstrația făcută în _____ și repetată acum în Washington este după ordinea lui Dumnezeu. Noi trebuie să revizuim experiențele trecutului și să fim foarte atenți la ceea ce în viitor poate deveni o capcană. Mi-a fost arătat că în scenele de noapte adunările voastre pentru deșteptare spirituală din Washington fac impresia unei sărbători lumești. Mi-au fost arătate semne de uimire pe fețele necredincioșilor, iar întrebarea era pusă de multe buze: Ce înseamnă toate acestea? Ce înseamnă agitația aceasta? Sunt unii care au o percepție adâncă și trainică a lucrurilor sfinte, și sunt și alte minți asupra cărora toate manifestările exterioare și zgomotoase au numai o influență de moment. Primejdia stă în faptul că va urma o reacție, iar ceea ce a fost de natură să trezească mintea și să emoționeze imaginația va înceta să mai aibă vreun efect; atunci va deveni limpede că lucrarea nu a avut o temelie trainică. Mi-a fost arătat lămurit că în lucrarea voastră trebuie să se arate mult mai multă simplitate și mult mai puțină paradă și etalare. Ar trebui să vă feriți de a cheltui banii Domnului în adunări de tabără costisitoare și ostentative, pe care trebuie să le părăsiți adesea cu rezultate pe deplin nesatisfăcătoare; căci aceasta Îi aduce reproș lui Dumnezeu. În Numele Domnului, spun că pretenția pe care o ridicați de a avea putere de

convertire și mare putere de reorganizare este o amăgire. Ori de câte ori Dumnezeu lucrează cu instrumente omenești, Satana caută să stârnească pe cineva să intre și să facă un spectacol de zarvă și agitație. Cuvinte rostite fără judecată, muzică care nu are armonie cu tonuri înălțate și aspre și cu zgomotul și strigătele unei mulțimi de oameni care acționează sub îndrumarea unor agenți satanici, produc o scenă care, dacă este dirijată potrivit, este socotită a fi o lucrare minunată. Dar aceasta este numai umbra unei vrăji satanice, menită să acopere înțeleapta lucrare curată pe care Dumnezeu dorește să fie îndeplinită. După ce se încheie ceea ce se socotește a fi o adunare foarte reușită, cei care au venit la întâlnire nu reușesc să ducă în viața practică influențele bune pe care le-au avut. Pare să lipsească ceva care să dea putere influenței, deoarece oamenii nu sunt convinși de o influență mai profundă. Mi-a fost arătat că adunările noastre de tabără și de deșteptare spirituală trebuie conduse într-un mod cu totul diferit de cel de acum. Fratele Prescott a urmat prea îndeaproape tradiția și metodele altor biserici, în multe privințe, și a lucrat cu un spirit asemănător spiritului unui pastor popular de astăzi; dar nu trebuie să fie socotit de Dumnezeu și de frații săi ca având făcut o lucrare bună. Fratele Daniells și fratele Prescott trebuie convertiți pe deplin. Trebuie să se facă o schimbare desăvârșită în felul în care se poartă ei cu moștenirea lui Dumnezeu. Ei au adus în slujire multe lucruri pe care Dumnezeu nu le-a poruncit, nici nu le poate aproba. Metodele lor de lucru ar putea, pentru un timp, să dea rezultate aparent încurajatoare; dar ele se vor dovedi numai o capcană. Semințele semănate trebuie să răsară și să dea rod. Lucrarea noastră este aceea de a pune adevărul înaintea minții oamenilor. Adevărul trebuie primit în inimă și să facă o lucrare serioasă de curățire și rafinare a sufletului; dar slujitorii care lucrează pentru sufletele care pier nu trebuie să-și amestece propriile trăsături de caracter în lucrarea care ar trebui să fie făcută în puterea Duhului Sfânt. De nenumărate ori Dumnezeu m-a învățat că nu trebuie să ne potrivim lucrării de lucrarea lumii, ci că trebuie să dăm lumii, în slujirea noastră, o reprezentare a lucrării Duhului Sfânt. Mulți dintre cei care intră în lucrare sunt slabi în experiență și în multe privințe neconsacrați. Ei fac o mare greșeală încercând să ia asupra lor ceea ce numai Dumnezeu poate face. Mulți sunt foarte zeloși în ceea ce privesc ceremoniile exterioare și fac un zgomot mare, pe când lucrarea transformatoare a Duhului Sfânt este puțin simțită. Mă doare și mă întristează când văd slujitori, în încercarea lor de a face lucrarea lui Dumnezeu, împletind cu ea lucrurile lumești și făcând să slujească interesele lucrătorului și să dea reputație ca și cum lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu ar putea fi manipulate pentru a produce anumite rezultate. Vă spun că aceasta răstoarnă lucrurile. Cei care lucrează în felul acesta măresc ceea ce este omenesc și micșorează ceea ce este divin. Oricât de mare ar fi demonstrația, nu aduce o onoare curată lui Dumnezeu. Ridică instrumentele omenești și reușitele lor în prim-plan și mă asigură că această bază de a lucra este putredă. Din nou și din nou mi-a fost dată lumina că trebuie să fie o redeșteptare și o reformă complete și desăvârșite printre oamenii care poartă răspunderi sacre. Mulți află adevărul și sunt încredințați că noi avem adevărul, dar ascultătorii, nefiind convinși de puterea profundă a Duhului lui Dumnezeu, sunt numai pe jumătate convertiți. Ei nu au acea putere morală pe care o dă convertirea deplină. Sunt puțin pregătiți să facă față lucrării aspre și ispititoare pe care orice suflet trebuie s-o întâmpine pentru a fi pe deplin dovedit și încercat. Ei nu au rădăcină în ei înșiși și din această pricină cad în ispită. Lucrătorii să fie convertiți pe deplin, pentru ca, dacă se întoarce vreun suflet, ei să-i poată întări pe frații lor și pe colaboratorii lor. Noi nu trebuie să facem compromisuri. Nu trebuie să dăm nici măcar impresia că părăsim unul dintre principiile și preceptele adevărului

pentru a ne conforma obiceiului și practicii adoptate de aceia care se închină lumii. Sunt mii de capcane pregătite pentru pașii celor care cred adevărul; și răul făcut de a da impresia oricărui necredincios că este îngăduit să se devieze de la principiile stricte ale Cuvântului lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin apreciat. Domnul cere ca noi să stăm neclintiți înnobilați de Duhul Său Sfânt, neclintiți în apărarea adevărurilor redeșteptării și reformei. Frate Daniells, Dumnezeu nu a dat niciunui om lucrarea de a prezida asupra fraților săi. Din nou și din nou au fost trimise mesaje de avertizare împotriva a avea un fel de împărăție regească și de a da prinților și conducătorilor de cuvântare printre poporul lui Dumnezeu. În puterea și tăria adevărului și în dragostea și blândețea lui Hristos, noi trebuie să stăm pentru principii și împotriva greșelii și păcatului. „Iubește frățietatea” și „cinstiți pe toți oamenii” sunt precepte care trebuie să fie urmate îndeaproape. Domnul a ales pe cei umili ai lumii, pe cei plini de încredere în El și care sunt învățabili. Lui Dumnezeu Îi este la fel de drag fiecare dintre aceștia ca și altul. Fiecare să stea la postul său și să facă lucrarea rânduită lui, lucrând cu smerenie înaintea lui Dumnezeu și neconsiderându-se niciodată mai presus de altul datorită caracterului lucrării sale. Fiecare să lucreze pentru Dumnezeu, făcând partea lui cu credincioșie și inteligență. Noi avem nevoie de consacrare și devoțiune mai adânci. Eu chem la aceasta și cer, în Numele Domnului, ca lucrătorii noștri să se smerească și să se convertească. Chem pe cei aflați în poziții de răspundere să se pocăiască și să se convertească, ca să li se poată spune: „Aduceți deci roade vrednice de pocăință.” [Matei 3:8.] Noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu și să învățăm zilnic în școala lui Hristos lecțiile blândeții și smereniei inimii. Adevărul pe care îl susținem va face pentru noi lucruri minunate, dacă îi vom îngădui. Va înălța, va înnobila și va rafina. Dar adevărul, adevărul sfânt și înălțător, nu va fi niciodată adus într-o legătură strânsă cu lumescul și cu politica. Fiecare lucrător să meargă la munca sa cu smerenie și blândețe, păstrându-se în dragostea lui Dumnezeu și rugându-se după putere și înțelepciune. El să lucreze cu atâta stăruință încât să poată aduna snopi pentru Învățătorul. Sunt de condamnat și de deplâns risipa de bani în lucrarea de la Washington și în alte câteva locuri. Dumnezeu cere o întoarcere la primele principii. Aceia dintre noi care de ani de zile poartă soliile de avertizare și invitația de îndurare către lume trebuie să facă ei înșiși o lucrare serioasă de pocăință și umilință. Trăim în timpul zilei anti-tipice a ispășirii și nu numai că trebuie să-i umilim pe toți cei pe care îi aducem la adevăr, ci și să avem o mărturisire a păcatelor noastre și o pocăință smerită, cu adevărată căință pentru propriile noastre păcate. Eu vă asigur că nu mergeți pe o temelie corectă. Adunările pe care le țineți pentru a agita mințile nu au autorizație de la Dumnezeu. Ele nu sunt de un caracter care să producă bunătate, umilință și smerenie în inima și mintea vreunui om. Ele par impresionante pentru cei care iau parte la exercițiu; dar Dumnezeu nu este conducătorul acestor adunări. În adunările noastre religioase este nevoie de spiritul și puterea prezenței divine. Nu o demonstrație zgomotoasă, ci o lucrare profundă a Duhului lui Dumnezeu este aceea care va converti sufletul. Toate metodele zgomotoase trebuie părăsite. Să fie arătate credință și fapte bune. Lucrătorii și slujitorii noștri să nu se comporte ca și cum o adunare demonstrativă și spectaculoasă, cu muzică și alte atracții, ar fi necesară pentru ca adevărul pentru acest timp să-și facă efectul. Solia îngerului al treilea trebuie să fie proclamată cu glas tare, adică cu sporire de putere, pe măsură ce ne apropiem de marea încercare finală. Această încercare trebuie să vină asupra bisericilor în legătură cu adevărata solie medical-misionară, o solie pe care Hristos o rânduiește să fie purtată înaintea lumii. Dar tocmai în lucrarea medical-misionară se vede primejdia

de a urma metodele lumii. Sunt aduse în slujire lucruri pe care Dumnezeu nu le-a poruncit niciodată, care absorb mijloace și timp și atenție pe care Dumnezeu cere să fie date vestirii soliei. Spunem acum că numai puțin din puternica demonstrație de care a fost nevoie pentru a întemeia lucrarea trebuie repetat; căci acum este nevoie de puterea sfințitoare a adevărului în sfințirea lucrătorilor pentru a da eficiență soliei. Noi nu suntem noi înșine, ci proprietatea Domnului, răscumpărați prin moartea singurului Fiu al lui Dumnezeu. Mintea, inima, voința și sentimentele trebuie toate să fie sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Timpul și banii puși în adunări de tabără care nu produc rezultate bune și durabile ar fi putut fi puși la lucru în alte direcții, cu mare succes. Mi-a fost arătat că adevărata lucrare ce trebuie făcută în orașele mari nu a început încă. În aceste orașe sunt adunate toate felurile de nelegiuire și răutate, și de aceea mulți dintre credincioșii noștri gândesc că este aproape imposibil să se facă ceva bine în aceste cetăți, decât dacă se pune în legătură cu prezentarea soliei îngerului al treilea și lucrarea medical-misionară. Dar veți descoperi că este foarte greu să puneți bazele unor instituții asupra cărora va fi greu să mențineți caracterul distinctiv al lucrării noastre. Vrăjmașul va folosi toate mijloacele pe care le poate născoci pentru a da peste cap mintea lucrătorilor noștri prin aceleași probleme pe care acestea sunt întemeiate să le îndrepte; și astfel dezvoltarea lucrării în orașe va fi foarte împiedicată. Marele învățător își cheamă lucrătorii la rugăciune. Ei trebuie să ceară cu stăruință putere și înțelepciune pentru nevoile pe care Dumnezeu le pune asupra lor prin cerințele fiecărei perioade și ale fiecărui loc. Dumnezeu așteaptă ca oamenii să înțeleagă în mod înțelept primejdiile din jurul lor și greutățile lucrării printre cei lipsiți de cunoașterea adevărului. Cei care sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu vor merge cu rugăciune și umilință la sufletele care au nevoie de ajutor, aducându-le ca pe aceia care doresc să fie salvați și binecuvântați, la un ospăț bogat de lucruri bune duhovnicești. Mesajul care trebuie purtat lumii este un mesaj de îndurare, de pace și de dragoste. Noi trebuie să-i îndemnăm pe păcătoși să privească la Mântuitorul cel înălțat și, privind, să trăiască. Ar trebui să se facă o lucrare precum cea pe care am făcut-o pentru poporul din New Orleans. Trebuie să se dea învățături pentru cei care sunt capabili să învețe altora. În orașul New Orleans au fost mulți care nu știau aproape nimic despre solia noastră. Nu s-au ținut adunări mari și costisitoare. Timp de aproximativ trei săptămâni au fost ținute adunări noapte de noapte într-un cort simplu, de dimensiuni medii, în cea mai bună parte a orașului. A fost prezentat foarte clar adevărul pentru acest timp. Mulți au venit la întâlniri și au auzit pentru prima dată adevărul. După încheierea adunărilor de seară, am ținut o clasă de instruire pentru cei care doreau să afle mai mult, pentru cei care erau doritori să fie învățați și să învețe pe alții. La aceste ședințe au venit de la cincisprezece la douăzeci de persoane. Li s-au dat studii biblice, iar subiectele doctrinei noastre au fost discutate pe deplin. Li s-a predat importanța de a dovedi toate lucrurile prin Scripturi. Dumnezeu Își dorește ca această metodă de lucrare să fie urmată în multe locuri. Prin aceasta se dezvoltă lucrători care au rădăcină în adevăr și pot merge mai departe cu inteligență, învățând pe alții ceea ce ei înșiși au învățat. Noi nu ar trebui să lucrăm pentru a face o mare demonstrație și apoi să părăsim câmpul, ci să ne străduim să câștigăm suflete care pot duce adevărul mai departe. În loc ca demonstrația să fie scopul principal al lucrării, ar trebui să se acorde cea mai mare grijă educării acelora care sunt convertiți și să li se arate cum să se apropie de alți oameni și să lucreze cu ei. Fiecare să lucreze în propriul său cerc și între propriii săi prieteni în mod discret și liniștit, studiind Biblia cu ei și învățându-i cum să se bucure de adevăr. Aceasta este felul în care am lucrat în New Orleans și în alte câmpuri de lucru

din Sud. Să fie păstrată simplitatea și să fie urmate metode sănătoase. Chem pe cei care pretind că au adevărul sfânt să practice adevărul. Este nevoie de un efort necontenit, perseverent, suportat de credință, răbdare și curaj. Ceea ce este potrivit pentru un loc poate fi cu totul nepotrivit pentru un alt loc. Ar fi mai bine dacă s-ar ține mai puține adunări de tabără și munca pe teren ar fi continuată. Temeliile au fost puse în multe locuri. Acum este nevoie de lucrători evanghelişti care să meargă în câmpuri bine pregătite pentru recoltă și să strângă secerișul. Dacă vreunul dintre lucrătorii noștri dorește să meargă în orașele pe care păcatul și nelegiuirea le-au viciat și stricat pe locuitorii lor, ei au nevoie nu de un spectacol de fanatism, ci de eforturi stăruitoare și consacrate pentru a găsi intrare în inimile oamenilor, ca să poată sădească semințele adevărului în suflet."—Scrisoarea 12, 1904.

(A. G. Daniells a fost ales președinte al Conferinței Generale în 1901. Aceasta sugerează că acest document a fost scris în 1910, o perioadă în care doamna White era foarte îngrijorată de neglijarea de către Daniells a orașelor și de implicarea lui în controversa privind „Zilnicul".)

Acum, de curând, Steve Wohlberg spunea că nu trebuie să adopte o poziție cu privire la „Jertfa necurmată", deoarece Ellen White nu a avut niciodată o poziție cu privire la „Jertfa necurmată", iar dacă este suficient de bine ca profetesa să adopte acea poziție, este suficient de bine și pentru el.

Ei bine, Ellen White a avut într-adevăr o poziție cu privire la „Continua". Ea a spus că milleriții aveau concepția corectă despre aceasta și a înțeles că era Păgânismul. A înțeles că, atunci când Păgânismul a fost înlăturat, au început cei 1335; și a înțeles că alte concepții decât aceasta nu produceau decât întuneric și confuzie.

Și singurul lucru pe care îl poți demonstra din istoria anului 1850 că a fost într-adevăr izolat ca aducând întuneric și confuzie este concepția lui Crosier potrivit căreia „Zilnicul" reprezenta lucrarea de slujire a lui Hristos în Sanctuar; așadar, cred că ea avea o înțelegere a ceea ce era „Zilnicul", nu doar a ceea ce era, ci și a ceea ce reprezenta, deoarece, dacă părăseai acea poziție, intrai în întuneric și confuzie.

Dar, în 1910, Ellen White i-a mustrat de asemenea pe președintele Conferinței Generale și pe W. W. Prescott pentru că promovau aceeași concepție ca a lui Crosier.

Și niciun istoric nu va susține că Prescott, Willie White și A. G. Daniells, atunci când susțineau „Necurmata", susțineau ideea că „Necurmata" reprezenta lucrarea lui Hristos în Sanctuar. Toată lumea știe aceasta.

Dar, ai aici întregul articol din Manuscript Releases, volumul 20.

Când a fost publicat acesta? Ei bine, a fost publicat în 1988; așadar, este disponibil pentru ca studenții adventismului să-l ia în considerare în 1988.

Kada su Willie White, Prescott i Daniells uspostavili lažno gledište o Svagdašnjoj službi u adventizmu? Svoje su djelo izvršili od 1919. do 1931. godine. Do 1931. zaboravite na to!! Adventizam će naučavati da Svagdašnja služba predstavlja Kristovu službu u Svetištu, jer su prihvatili tumačenje Svetoga pisma koje dolazi od otpalog protestantizma i katolicizma. I od ove

točke nadalje, Svagdašnja služba poistovjećuje se s Kristovom službom u Svetištu.

Uko gucika intege, hari amajwi amwamwe arwanya ivyo azi neza kuruta, ariko kuva ico gihe ibintu vyarahindutse rwose.

Iar apoi, în 1988, Ellen White Estate ne pune la dispoziție această declarație din 1910, chiar în timpul în care subiectul „Daily” era agitat de Prescott, Daniells și Willie White.

> „În această etapă a experienței noastre, nu trebuie să ne lăsăm mintea abătută de la lumina specială dată [nouă] spre a fi luată în considerare la adunarea importantă a conferinței noastre. Și acolo era fratele Daniells, a cărui minte vrăjmașul o influența;”

Ce înseamnă aceasta? Ce înseamnă că vrăjmașul îți influențează mintea? Înseamnă că Duhul Sfânt nu îți influențează mintea.

> „…iar mintea ta și mintea fratelui Prescott erau influențate de îngerii care au fost izgoniți din cer…”

> „Lucrarea lui Satana a fost să vă abată mintea, pentru ca să fie introduse iote și cirturi pe care Domnul nu v-a inspirat să le introduceți. Ele nu erau esențiale. Dar lucrul acesta însemna mult pentru cauza adevărului. Iar ideile minții voastre, dacă ați putea fi atrași spre iote sau cirturi, reprezintă o lucrare născocită de Satana. Vă închipuiți că, îndreptând lucruri mărunte în cărțile scrise, ați face o mare lucrare. Dar mi s-a poruncit: Tăcerea este elocvență.”

Ei au vrut să intre în cartea lui Uriah Smith, Thoughts on Daniel and Revelation, și să înlăture ceea ce a spus el despre „Jertfa necurmată”, anume că este păgânismul. De aceea, în această perioadă, unul dintre oamenii care luptă împotriva lui Willie White, Prescott și Daniells este un om numit Larry Smith.

Cine este Larry Smith? Acesta este fiul lui Urie, și el știe ce vor ei să facă și stă alături de tatăl său: „Necurmata” este păgânismul.

> „Eu trebuie să spun: încetați să mai căutați nod în papură. Dacă acest scop al diavolului ar putea fi dus la îndeplinire, atunci vă apare că lucrarea voastră ar fi privită ca fiind dintre cele mai minunate în concepție. Planul vrăjmașului era să adune toate trăsăturile presupus condamnabile acolo unde toate categoriile de minți nu erau de acord.”

> „Și atunci ce? Chiar lucrarea care îi place diavolului s-ar împlini. Celor din afară li s-ar oferi o reprezentare, nu a credinței noastre, ci tocmai ceea ce le-ar conveni, care ar dezvolta trăsături de caracter ce ar”

a face ce? „să provoace mare confuzie.”

Alte concepții despre „Jertfa necurmată” au fost adoptate, aducând confuzie și întuneric.

> „și să folosească momentele de aur care ar trebui întrebuințate cu zel pentru a aduce înaintea oamenilor marea solie. Expunerile asupra oricărui subiect asupra căruia am lucrat nu s-ar putea armoniza toate, iar rezultatul ar fi să se producă confuzie în mintea credincioșilor și a necredincioșilor. Tocmai acest lucru plănuise Satana să aibă loc — orice putea fi amplificat ca

o neînțelegere.“

Gwè Bondye vle, lè nou kòmanse pwouve doktrin sa yo atravè etid Bib nou an, n ap gade Ezekyèl 28; paske se nan Ezekyèl 28 menm yo idantifye rasin fondamantal « Daily » a. Ezekyèl 28 pale sou egzaltasyon Lisifè a, epi li menm ap make sa; paske, pandan y ap eseye di ke « Daily » a reprezante ministè Kris la nan Tanp Sanktyè a, non sèlman yo t ap rejte vrè konpreyansyon sou « Daily » a, yon senbòl egzaltasyon pwòp tèt ou, men yo t ap manifeste menm egzaltasyon pwòp tèt sa a nan pwòp eksperyans pa yo. Li mete anfaz sou lefèt ke yo t ap pote konfizyon nan mitan ranje nou yo.

„Acum, iată o mare lucrare, în care duhuri străine se pot manifesta. Dar Domnul are o lucrare de făcut pentru a salva sufletele care pier; iar locurile pe care Satana, deghizat, le-ar putea ocupa, aducând confuzie în rândurile noastre, le va ocupa în chip desăvârșit, și toate acele mici deosebiri vor deveni mărite, proeminente.″

Și ce înseamnă: „Și mi s-a arătat”? Dumnezeu i-a spus aceasta în mod explicit.

„Și mi s-a arătat de la început că Domnul nu le-a dat nici fratelui Daniells, nici fratelui Prescott povara acestei lucrări. Ar trebui oare să fie aduse înăuntru vicleșugurile Satanei, ar trebui oare ca această „Necurmată” să fie un lucru atât de mare încât să fie introdusă spre a tulbura mințile și a împiedica înaintarea lucrării în această perioadă importantă de timp? Nu ar trebui, orice ar fi. Subiectul acesta nu ar trebui să fie introdus,”

Soră White a înțeles „Jertfa necurmată” și a înțeles că învățătura potrivit căreia „Jertfa necurmată” ar fi lucrarea lui Hristos în Sanctuar este ceva venit de la îngeri care au fost izgoniți din Cer și că aceasta aduce numai confuzie și întuneric; și ea cunoștea poziția pionierilor, potrivit căreia „Jertfa necurmată” reprezenta păgânismul și că, atunci când „Jertfa necurmată” a fost înlăturată, a început profeția de timp de 1335 de ani. Ea știa aceasta. Ea cunoștea diferența, indiferent ce vor să spună acești oameni.

„To nie powinno mieć miejsca, cokolwiek by się stało. Tego tematu nie należy poruszać, gdyż duch, który zostałby wprowadzony, byłby duchem zakazu, a Lucyfer śledzi każdy ruch. Szatańskie moce rozpoczęłyby swoje dzieło i w nasze szeregi zostałoby wniesione zamieszanie. Nie jesteś powołany do tropienia różnic zdań, które nie stanowią kwestii próby; lecz twoje milczenie jest wymowne. Cała ta sprawa została mi przedstawiona całkowicie jasno. Gdyby diabeł mógł uwikłać kogokolwiek z naszego ludu w te zagadnienia, jak zamierzał to uczynić, sprawa szatana odniosłaby triumf. Teraz należy bez zwłoki podjąć dzieło i nie wyrażać żadnej [różnicy] opinii.”

„Satan ar inspira pe acei oameni care au ieșit din mijlocul nostru să se unească cu îngerii răi și să împiedice lucrarea noastră prin chestiuni neînsemnate; și ce mare bucurie [ar fi] în tabăra vrăjmașului. Strângeți-vă laolaltă, strângeți-vă laolaltă. Fie ca orice deosebire să fie îngropată. Lucrarea noastră acum este să ne consacrăm toate puterile fizice și toată energia nervoasă a creierului pentru a înlătura aceste deosebiri din cale și pentru ca toți să fie în armonie. Dacă lui Satan i s-ar îngădui, cu marea lui înțelepciune nesfințită, să dobândească și cea mai mică stăpânire, [s-ar bucura].”

„Teraz, gdy zobaczyłam, jak pracowaliście, mój umysł ogarnął całą sytuację oraz skutki, jakie nastąpiłyby, gdybyście poszli naprzód i dali stronom, które nas opuściły, najmniejszą choćby sposobność do wprowadzenia zamieszania w nasze szeregi. Wasz brak mądrości byłby właśnie tym, czego pragnąłby szatan. Wasze głośne obwieszczenie nie było pod natchnieniem Ducha Świętego. Polecono mi powiedzieć wam, że wasze doszukiwanie się uchybień w pismach mężów prowadzonych przez Boga nie jest natchnione przez Boga. A jeśli taka jest mądrość, jaką starszy Daniells chciałby dawać ludowi, to pod żadnym pozorem nie powierzajcie mu urzędowego stanowiska, gdyż nie potrafi rozumować od przyczyny do skutku. Wasze milczenie w tej sprawie jest waszą mądrością. Otóż wszelkie doszukiwanie się uchybień w publikacjach ludzi, którzy już nie żyją, nie jest dziełem, które Bóg powierzył komukolwiek z was do wykonania. Gdyby bowiem ci mężowie — starsi Daniells i Prescott — postępowali zgodnie z udzielonymi wskazówkami w pracy w miastach, wówczas wielu, bardzo wielu, zostałoby przekonanych o prawdzie i nawróconych — zdolnych ludzi, którzy [obecnie] znajdują się na stanowiskach, gdzie nigdy nie zostaną osiągnięci.”

„Întreaga lume trebuie privită ca o singură mare familie. Iar când aveți la îndemână un asemenea izvor de cunoaștere din care să scoateți, de ce ați lăsat lumea să piară ani de zile, având mărturiile date de Domnul nostru Isus Hristos? Adevărata religie ne învață să privim pe fiecare bărbat și fiecare femeie ca pe o persoană căreia îi putem face bine.“

„Acest lucru a fost tipărit de mulți ani: —O minte echilibrată”, mărturie către fratele Andrews. Mintea poate fi cultivată spre a deveni o putere care să știe când să vorbească și ce poveri să ia asupra ei și să le poarte, căci Hristos este Învățătorul tău. Și m-am temut foarte mult pentru tine [când te-am văzut] înălțându-ți înțelepciunea și urmând o cale menită să aducă deosebiri de păreri. Domnul cheamă oameni înțelepți, care pot să tacă atunci când [este] înțelepciune pentru ei să facă astfel. Dacă ai vrea să fii un om întreg, ai nevoie de sfințire prin Isus Hristos. Acum este o lucrare abia începută și să se vadă înțelepciune în fiecare slujitor, în fiecare președinte de conferință. Dar aici era o lucrare de care trebuia să te apuci cu ani în urmă, acolo unde era nevoie de tine să-ți ridici glasul pentru tocmai această lucrare. Hristos a dat întregului Său popor îndrumări speciale cu privire la ceea ce trebuie să facă și la lucrurile pe care nu trebuie să le facă. Și ne-a mai rămas puțin timp pentru a împlini neprihănirea Domnului. Tu poți înțelege calea Domnului. Am văzut scopul tău de a conduce lucrurile după propria ta plănuire după ce ai fost pus ca președinte. Te gândiseși că vei face lucruri minunate, care ar fi fost o lucrare pe care Dumnezeu nu o pusese în mâinile tale s-o faci. Acum, lucrarea ta nu este să asupreşti, ci să înlesnești orice nevoie posibilă, dacă Domnul te-a primit să slujești. Dar ai dat foarte de timpuriu dovadă că înțelepciunea și judecata sfințită nu s-au manifestat în tine. Ai izbucnit cu lucruri care nu aveau să fie primite decât dacă Domnul ar fi dat lumină.

„Am primit îndrumare că asemenea mișcări pripite nu ar fi trebuit să fie făcute, cum ar fi alegerea dumneavoastră ca președinte al conferinței chiar și pentru încă un an. Dar Domnul interzice orice alte asemenea acțiuni pripite până când chestiunea este adusă înaintea Domnului în rugăciune; și, întrucât v-a venit solia că lucrarea Domnului care apasă asupra președintelui este o răspundere dintre cele mai solemne, nu aveați niciun drept moral să izbucniți așa cum ați făcut cu privire la subiectul „Daily”-ului și să presupuneți că influența dumneavoastră avea să hotărască problema. Era acolo fratele Haskell, care a purtat răspunderile grele, și este fratele

Irwin și mai sunt câțiva bărbați pe care i-aș putea menționa, care poartă răspunderile grele."

„Unde a fost respectul vostru față de bărbații în vârstă? Ce autoritate ați fi putut exercita fără a-i lua pe toți bărbații răspunzători pentru a cântări chestiunea? Dar acum să cercetăm chestiunea. Trebuie acum să reanalizăm dacă este judecata Domnului, în fața lucrării care a fost neglijată, să vă arătați zelul de a duce lucrarea încă un an. Dacă veți duce lucrarea încă un an cu ajutorul celor care se vor uni cu voi, ar trebui să aibă loc o schimbare în voi și în fratele Prescott. Și smeriți-vă propriile inimi înaintea lui Dumnezeu. Domnul va trebui să vadă în voi manifestarea unei experiențe diferite, căci, dacă au existat vreodată bărbați care să aibă nevoie să fie reconvertiți în acest timp de acum, aceștia sunt fratele Daniells și fratele Prescott."

„Să fie aleși șapte bărbați care să fie oameni ai înțelepciunii și care, prin lucrarea harului lui Dumnezeu, să dea dovadă de o reconvertire. Căci, dacă niște oameni sunt atât de orbiți încât nu pot judeca de la cauză la efect, încât să-i ignore pe bărbații care au purtat răspunderile lucrării și pe acești președinți ai conferințelor, [astfel încât] bărbați [care] poartă lucrarea de peste doi ani să fie trecuți cu vederea și să se producă o consecință atât de impulsivă, încât oamenii să neglijeze chiar lucrarea ținută înaintea lor ani de zile — lucrarea pentru orașe — și să nu se acorde nici o atenție, sau doar foarte puțină, bătrânilor pentru sfat, ci să proclame lucrurile pe care ei aleg să le dea poporului, aceasta poartă în sine însăși mărturia nesiguranței unor astfel de oameni de a li se încredința o lucrare atât de mare și de minunată."

„Hristos nu este mort. El nu va îngădui niciodată ca lucrarea Sa să fie continuată în acest fel ciudat. Lăsați cărțile în pace. Dacă vreo schimbare este esențială, Dumnezeu va avea armonia în acea schimbare în mod consecvent, dar atunci când o solie a fost încredințată oamenilor împreună cu marile răspunderi implicate, [Dumnezeu] cere o credincioșie care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Frații Daniells și Prescott au amândoi nevoie de reconvertire. A pătruns o lucrare străină și nu este în armonie cu lucrarea pe care Hristos a venit în lumea noastră s-o facă; și toți aceia care sunt cu adevărat convertiți vor face lucrările lui Hristos."

„Toți trebuie să împlinim lucrarea care Îl va slăvi pe Tatăl. Am ajuns la criză — fie să ne conformăm caracterului lui Isus Hristos chiar în acest timp de pregătire, fie să nu încercăm [aceasta]. Frate Daniells, [nu aveți] libertatea de a vă face glasul auzit de sus, așa cum ați făcut în împrejurări asemănătoare. Și să înțelegeți că președintele unei conferințe nu este un cârmuitor. El lucrează în legătură cu bărbații înțelepți care ocupă poziția de președinți și pe care Dumnezeu i-a acceptat. El nu are libertatea de a interveni în scrierile din cărțile tipărite ieșite de sub pana acelora pe care Dumnezeu i-a acceptat. Ei nu mai trebuie să stăpânească, decât dacă vor manifesta mai puțin din puterea de a conduce și de a domina. Criza a venit, căci Dumnezeu va fi dezonorat."

„Cum privește Domnul cetățile nelucrate? Hristos este în cer. Acum recunoașterea ei trebuie să fie: —Nu există stăpânire împărătească. Și acum este criza acestei lumi. Acum Eu sunt Puterea de a mântui sau de a nimici. Acum este timpul când destinul tuturor este în mâinile Mele. Mi-am dat viața pentru a salva lumea. Și „Eu, dacă voi fi înălțat", harul mântuitor pe care îl voi împărtăși va dovedi că toți aceia care vor fi modelați după asemănarea divină și vor fi una cu Mine vor lucra așa cum lucrez Eu, cu puterea Mea a harului răscumpărător." Oricine voiește, [să] se prindă împreună cu frații săi de lucrarea care le-a fost dată s-o facă atunci când se află în

poziții de răspundere, sub îndrumarea pe care Domnul o dă, și să caute cu cea mai mare stăruință să lucreze în deplină armonie cu Acela care a iubit atât de mult lumea, încât Și-a dat viața ca jertfă deplină pentru salvarea lumii. Vorbesc slujitorilor noștri, ca atunci când intră în lucrarea din cetățile noastre să existe o calmă sfințenie care să însoțească slujirea Cuvântului. Nu putem face impresia cuvenită asupra minții oamenilor dacă noi . . . [Treimea inferioară a acestei pagini a fost lăsată necompletată.]"

„Copiază din Jurnalul meu. Adevărul aşa cum este în Isus — vorbeşte-l, roagă-l, crede fiecare cuvânt în simplitatea lui. Ce ai câştiga dacă greşelile ar fi aduse înaintea oamenilor care s-au depărtat de la credinţă şi au luat aminte la duhuri amăgitoare, oameni care nu demult erau cu noi în credinţă? Vei sta de partea diavolului? Îndreaptă-ţi atenţia spre câmpurile nelucrate. O lucrare mondială stă înaintea noastră. Mi-au fost date reprezentări despre John Kellogg."

„O persoană foarte atrăgătoare reprezenta ideile argumentelor înșelătoare pe care le prezenta, sentimente diferite de adevărul autentic al Bibliei. Iar cei care flămânzeau și însetau după ceva nou înaintau idei [atât de plauzibile], încât fratele Prescott era într-o mare primejdie. Fratele Daniells era într-o mare primejdie [de] a ajunge cuprins de o amăgire, că, dacă aceste sentimente ar putea fi rostite pretutindeni, ar fi ca o lume nouă."

„Da, ar face-o, dar, în timp ce mințile lor erau astfel absorbite, mi s-a arătat că fratele Daniells și fratele Prescott țeseau în experiența lor sentimente cu o înfățișare spiritual[istă] și îi atrăgeau pe oamenii noștri către sentimente frumoase care ar înșela, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși."

Cei foarte aleși nu vor fi înșelați, dar vor fi oameni care stau alături de cei foarte aleși și care vor fi înșelați. Cei foarte aleși sunt fecioarele înțelepte. Fecioarele nechibzuite vor fi înșelate, nu-i așa?

Și, asemenea fecioarelor înțelepte din această perioadă de timp, când ispita este aceea de a-i înșela chiar și pe cei aleși, pe măsură ce fecioarele înțelepte primesc revărsarea Duhului Sfânt, ce primesc fecioarele nechipzuite? Lucrarea de rătăcire puternică din 2 Tesaloniceni. Vom trata și aceasta, de asemenea, în legătură cu Zilnicul.

—„își țeseau în experiența lor sentimente cu o aparență spiritual[istă] și îi atrăgeau pe oamenii noștri la sentimente frumoase care ar înșela, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși."

Care este, în ultimă instanță, esența spiritismului?

Când este vorba despre istoria împăratului Saul, ce a spus Samuel? „Răzvrătirea este ca vrăjitoria." Răzvrătirea este vrăjitorie.

Saul ajunge unde?

DIN PARTEA AUDIENȚEI: Cu vrăjitoarea din Endor.

Cu vrăjitoarea din Endor.

Ce anume a făcut împăratul Saul pentru a produce acest șir de evenimente care îl duce la vrăjitoarea din En-Dor? El și-a pus cuvântul mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. I se spusese ce

să facă, dar el a mers înainte și a făcut ceea ce a vrut să facă.

Esența ultimă a spiritismului este să așezi cuvântul tău mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. De acolo începe totul. Aceasta este vrăjitorie.

Vrăjitoria înseamnă a identifica felul în care Satana te aduce sub influența lui. Modul în care te vrăjește este un termen de natură magică, privitor la înșelarea magică.

Când ești vrăjit, cine este primul care ajunge vrăjit? Vrăjitorul. Totul începe atunci când îmi pun cuvântul mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este vrăjitorie, aceasta este răzvrătire, iar eu sunt cel care a ajuns vrăjit. Și aceasta este ceea ce li s-a întâmplat lui Daniells și Prescott.

Și ce idei încercau Daniells și Prescott să introducă atunci când se întâmpla aceasta? O concepție greșită despre „Jertfa necurmată”.

Și care este adevărata înțelegere a „Necurmatei”? Aceasta este că ea este păgânismul, iar păgânismul este religia înălțării de sine. Este o religie care a început în curțile Cerului când Satana, când Satana, și-a înălțat cuvântul mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și a introdus în istoria omenirii taina fărădelegii.

Taina fărădelegii este lucrarea lui Satana de a ne vrăji. Este lucrarea lui Satana de a ne face să punem cuvântul nostru sau cuvântul lui mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu.

Urmați-mi gândul?

Priviți termenul „nelegiuire”. Acesta va defini „nelegiuirea” în Concordanța lui Strong. Și, când îl reduceți la cuvântul-rădăcină, care este cuvântul-rădăcină pentru „nelegiuire”? Alfa, alfa. Aceasta este Apostazia Alfa.

Când promovau Daniells și Prescott această concepție nechibzuită? În perioada apostaziei Alfa.

Așadar, nu scăpați din vedere ceea ce spune aici Sora White despre amăgirea chiar și a celor aleși și despre citirea lui Ezechiel 28. Ea știa ce se petrecea. Ea știa că această chestiune a „Necurmatei” este ceva care nu numai că este greșit din punct de vedere doctrinar, ci le cere acelora care urmează să predice concepția greșită despre „Necontenita” să-și așeze cuvântul mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și îi pune în poziția în care sunt vrăjiți; și, prin urmare, ei sunt o unealtă în mâna lui Satana pentru a-i vrăji și pe alții prin răzvrătirea lor.

> „Moram svojim perom zabeležiti [činjenicu] da bi ova braća u svojim varljivim zamislima videla nedostatke koji bi istinu doveli u neizvesnost; a [ipak] bi oni [i dalje] istupali kao [da imaju] veliku duhovnu pronicljivost. Sada treba da im kažem [da], kada mi je ova stvar bila pokazana,“

Oamenii spun: „Oh, Ellen White, ea nu are nicio poziție cu privire la «Zilnicul».”

> „când mi-a fost arătat acest lucru, când fratele Daniells își ridica glasul ca o trâmbiță în susținerea ideilor sale despre „Necontenit”, mi-au fost prezentate urmările ulterioare. Poporul nostru ajungea să fie în confuzie. Am văzut rezultatul, și apoi mi-au fost date avertizări că,

> dacă fratele Daniells, fără a ține seama de consecințe, urma să fie astfel impresionat și să se lase să creadă că se afla sub inspirația lui Dumnezeu,”

Aceasta este spiritualism. El a așezat cuvântul său mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. El crede că este inspirat de Dumnezeu.

> „că, dacă fratele Daniells, fără a ține seama de rezultat, ar fi astfel impresionat și s-ar lăsa să creadă că se află sub inspirația lui Dumnezeu, scepticismul ar fi semănat pretutindeni în rândurile noastre și am ajunge acolo unde Satana și-ar transmite mesajele. Necredința și scepticismul statornic ar fi semănate în mințile omenești, iar recolte stranii de rău ar lua locul adevărului. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volumul 20, 17–22.

Strani usjevi zla danas rastu posvuda u adventizmu.

Ellen White își exprimă aprobarea față de înțelegerea Pionierilor cu privire la 2520.

Ellen White își exprimă aprobarea față de înțelegerea Pionierilor potrivit căreia „Necurmata” din cartea lui Daniel reprezintă păgânismul.